ใครคือฆาตกรสังหารหุเสน ?!

คำนำ

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตาและกรุณาเสมอ

แท้จริงมวลการสรรเสริญนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮฺแต่เพียงผู้เดียว เราขอสรรเสริญพระองค์ เราขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เราขออภัยโทษจากพระองค์ เราขอความคุ้มครองจากพระองค์ให้พ้นจากความช่วยร้ายต่างๆของตัวเรา และความเลวทรามต่างๆของการงานของเรา ผู้ใดที่อัลลอฮฺทรงนำทางเขา แน่นอนไม่มีใครสามารถทำให้เขาหลงผิดได้ และผู้ใดที่พระองค์ทรงปล่อยให้เขาหลงผิด แน่นอนไม่มีใครสามารถนำทางเขาได้ ฉันของปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การสักการะนอกจากอัลลอฮฺผู้ทรงเอกะ ไม่มีการตั้งภาคีใดๆกับพระองค์ และฉันขอปฏิญาณตนว่ามุหัมมัด เป็นบ่าวและศาสนฑูตของพระองค์

((โอ้ บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงยำเกรงต่ออัลลอฮฺ อย่างแท้จริงเถิด และจงอย่าตายนอกจากในสภาพที่เป็นมุสลิมเท่านั้น))[1].

((โอ้มนุษย์ทั้งหลาย จงยำเกรงต่อองค์อภิบาลของพวกเจ้า ที่ได้บังเกิดพวกเจ้ามาจากชีวิตหนึ่ง(อาดัม) และได้บังเกิดจากชีวิตนั้นซึ่งคู่ครองของเขา(นางเหาวาอฺ) และได้ทรงแพร่ขยายออกจากทั้งสองซึ่ง(ลูกหลาน)ชายและหญิงที่มากมาย และจงยำเกรงอัลลอฮฺผู้ซึ่งพวกเจ้าต่างร้องขอต่อพระองค์ และจงระวังเครือญาติ(ด้วย

---

(1) ความหมายอัล-กุรอาน สูเราะฮฺ อาลิอิมรอน (3:102)

การปกป้องและรักใคร่ปรองดองกัน) แท้จริงอัลลอฮฺ ทรงสอดส่องดูแลพวกเจ้าเสมอ))[2].

((โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงยำเกรงอัลลอฮฺ และจงพูดแต่ความจริงและตรงไปตรงมา แล้วพระองค์จะทรงแก้ไขการงานของพวกเจ้าให้ดีขึ้น และจะทรงให้อภัยแก่พวกเจ้าในความผิดต่างๆ (ที่พวกเจ้าได้ก่อไว้) และผู้ใดยอมเชื่อฟังอัลลอฮฺและรสูลของพระองค์ แน่นอนเขาย่อมได้รับความสำเร็จอันยิ่งใหญ่))[3].

แท้จริงคำพูดที่สัจจริงที่สุดคือคัมภีร์ของอัลลอฮฺ(อัล-กุรอาน) และทางนำที่ดีที่สุดคือทางนำของมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดคือสิ่งที่ถูกสร้างใหม่(ในศาสนา) และทุกๆสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นใหม่โดยปราศจากแบบอย่างจากอัล-กุรอานและสุนนะฮฺของท่านรสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ล้วนเป็นการอุตริกรรมในศาสนา และทุกๆอุตริกรรมเป็นสิ่งที่หลงทาง และทุกๆการหลงทางบั้นปลายของมันคือไฟนรก.

กรณีการถูกสังหารของหุเสน **เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ** เป็นสิ่งที่ชาวชีอะฮฺเรียกร้องและกล่าวโจมตีอย่างมาก และพยายามอาศัยเหตุการณ์นี้เพื่อสร้างความขุ่นมัวแก่ประวัติศาสตร์ของประชาชาตินี้ โดยพยายามสร้างให้เห็นภาพว่าความขัดแย้งนั้นเกิดขึ้นระหว่างผู้ที่เป็นตัวแทนของชาวชีอะฮฺ นั่นคือ หุเสน กับผู้ที่เป็นตัวแทนของชาวสุนนีย์ นั่นคือ ยะซีด

---

(2) ความหมาย อัล-กุรอาน สูเราะฮฺ อัน-นิสาอฺ (4:1)

(3) ความหมาย อัล-กุรอาน สูเราะฮฺ อัล-อะหฺซาบ (33:70-71)

แน่นอนว่า หุเสน เป็นผู้นำท่านหนึ่งของชาวอะฮฺลุสสุนนะฮฺ วัล-ญะมาอะฮฺ และความเชื่อของพวกเขาต่อการตายของหุเสน คือท่านตายในสภาพที่เป็นชะฮีด และมีความสุข อัลลอฮฺทรงยกเกียรติท่านด้วยการตายแบบชะฮีดและทรงเหยียดหยามดูหมิ่นทุกคนที่มีส่วนร่วมในการตายของท่าน การที่ท่านถูกสังหารนับเป็นเคราะห์ร้ายที่ใหญ่ยิ่ง ซึ่งคืนสู่คำตรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ ١٥٥ ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَٰبَتۡهُم
مُّصِيبَةٞ قَالُوٓاْ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيۡهِ رَٰجِعُونَ ١٥٦
أُوْلَٰٓئِكَ عَلَيۡهِمۡ صَلَوَٰتٞ مِّن رَّبِّهِمۡ وَرَحۡمَةٞۖ
وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُهۡتَدُونَ ١٥٧ (4)

“และเจ้าจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้อดทน ซึ่งเมื่อพวกเขาประสบกับเคราะห์ร้าย พวกเขาจะกล่าว “แท้จริงพวกเราเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ และพวกเราจะกลับคืนสู่พระองค์ พวกเขาเหล่านั้นจะได้รับการขอพรจากองค์อภิบาลของพวกเขาและความเมตตา และพวกเขาคือผู้ที่ได้รับทางนำ(ที่แท้จริง)”.

(4) สูเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺ (2:155-157)

ส่วนจุดยืนของชาวชีอะฮฺที่มีต่อหุเสนนั้น ท่านผู้อ่านลองไตร่ตรองคำพูดของหุเสน ต่อไปนี้

> *"...แท้จริง ได้มีข่าวที่น่าเศร้าสลดอย่างยิ่งมาถึงฉันว่า มุสลิม บุตร อะกีล ฮานีอฺ บุตร อุรฺวะฮฺ อับดุลลอฮฺ บุตร ยักตัรฺ ถูกฆ่าตาย และแท้จริงบรรดาผู้ที่สนับสนุนเรา(ชาวชีอะฮฺ)ได้ทอดทิ้งเราไปแล้ว..."* ดังจะได้อ้างต่อไปจากงานเขียนของชาวชีอะฮฺเอง

ยิ่งกว่านั้น พวกเขาคนหนึ่งได้กล่าวแก่หุเสนว่า

"หุเสน เอ๋ย เจ้าจงยินดีกับไฟนรกเถิด !"

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ นางซัยนับ บุตรี อะลี กล่าวหาว่าพวกเขาคือผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อการถูกทอดทิ้งและถูกสังหารของหุเสน ดังท่านจะได้เห็นในงานเขียนอันรวบรัดเล่มนี้ ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ผู้เขียนต้องเขียนเหี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะมีการกล่าวถึงกันอย่างมาก อีกทั้งพบว่าชาวชีอะฮฺได้หยิบฉวยเอาโอกาสอันเอื้ออำนวยนี้มาเป็นประเด็นพูดคุยเพื่อสร้างภาพพจน์ที่ดีแก่มัซฮับหรือแนวคิดของพวกเขา โดยปราศจากความเป็นกลางและจิตสำนึกที่เป็นธรรม ขณะเดียวกันบรรดาอะฮฺลุสสุนนะฮฺกลับเพิกเฉยอย่างไม่รู้สึกร้อนหนาวแต่อย่างใดประดุจตอไม้ที่ตายแล้ว

ในงานเขียนชิ้นนี้ ผู้เขียนจะยึดเอาการวิพากษ์วิจารณ์ชาวชีอะฮฺโดยอาศัยข้อมูลและงานเขียนที่น่าเชื่อถือของพวกชีอะฮฺเองเป็นหลัก ทั้งงานเขียนในยุคต้นและยุคปัจจุบัน นอกจากบทที่หนึ่งเท่านั้นที่ผู้เขียนจะเขียนถึงจุดยืนของอะฮิลุสสุนนะฮฺที่มีต่ออะฮฺลุลบัยต์ และบทวิเคราะห์เกี่ยวกับผู้ที่สังหารหุเสน

ขอพระองค์อัลลอฮฺทรงทำให้งานเขียนชี้นี้เป็นเสบียงสำหรับผู้เขียนในวันที่เงินทองและลูกหลานไม่สามารถนำประโยชน์ใดๆมาสู่เรายกเว้นผู้ที่เข้าหาพระองค์ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์และยอมสิโรราบ.

ผู้เขียน

บทที่ 1

อาลุลบัยต์และอะฮฺลุสสุนนะฮฺ

1.1 อะฮฺลุลบัยต์ในทัศนะของชาวสุนนีย์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าครอบครัวของท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม) หรืออะฮฺลุลบัยต์ในทัศนะของอะฮฺลุสสุนนะฮฺนั้นมีสถานะที่สูงส่งและมีเกียรติยิ่ง ซึ่งพวกเขาได้ให้ความสำคัญอย่างล้นเปี่ยมต่อสิทธิของอะฮฺลุลบัยต์ตามที่อัลลอฮฺได้ทรงบัญญัติไว้ อะฮฺลุสสุนนะฮฺจะรักชอบและคอยปกป้องให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา และรักษามั่นในคำสั่งเสียที่ท่านนบี □ ได้ฝากไว้ในวันเฆาะดีรฺคุม

“ฉันขอเตือนให้พวกเจ้าระลึกถึงอัลลอฮฺในเรื่องที่
เกี่ยวกับอะฮฺลุลบัยต์ของฉัน”[5]

ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุดในการรับเอาคำสั่งเสียดังกล่าวมาปฏิบัติ และพวกเขาจะหลีกห่างจากแนวทางของชาวชีอะฮฺที่ปฏิบัติเกินเลยต่ออัฮฺลุลบัยต์บางคนจนเลยเถิด และหลีกห่างจากแนวทางของชาวนะวาศิบที่เคียดแค้นและคอยจ้องทำร้ายอะฮฺลุลบัยต์อยู่ตลอดเวลา

อะฮฺลุสสุนนะฮฺมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าวาญิบต้องชมชอบอะฮฺลุลบัยต์ และไม่อนุญาตให้ทำร้ายหรือปฏิบัติไม่ดีต่อพวกเขา ไม่ว่าจะด้วยคำพูดหรือการกระทำ งานเขียนของชาวสุนนีย์ถูกแต่มแต้มอย่างเปี่ยมล้นด้วยการเชิดชูและสรรเสริญถึงคุณงามความดีของอะฮฺลุลบัยต์ เช่นหนังสือหะดีษ อัตตะชีวะ และอื่นๆ

ต่อไปนี้ผู้เขียนขอกล่าวถึงเฉพาะความประเสริฐบางอย่างของอะมีรุลมุมินีน อะลี และลูกหลานของท่าน **เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม** ซึ่งพวกเขาเหล่านี้ถูกชาวชีอะฮฺกล่าวอ้างว่าเป็นบรรดาผู้ที่ปลอดจากบาป และคิดว่าชาวสุนนีย์<7>เกลียดชังและคอยเป็นปฏิปักษ์และเป็นศัตรูกับพวกเขา...

---

(5) เศาะหีหฺมุสลิม พร้อมชัรหฺ อัน-นะวะวีย์, กิตาบ ฟะฎออิล อัศ-เศาะหาบะฮฺ, บาบ ฟะฎออิล อะลี (15/188)

- **อะมีรุลมุมินีน อะลี เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ**

สะฮฺล์ บุตร สะอัด เล่าว่า ท่านรสูล (ﷺ) ได้กล่าวในวันคอยบัรว่า

((لأُعْطِيَنَّ هَذِهِ الرَّايَةَ غَدًا رَجُلاً يَفْتَحُ اللهُ عَلَى يَدَيْهِ يُحِبُّ
اللهَ وَرَسُولَهُ وَيُحِبُّهُ اللهُ وَرَسُولُهُ. قَالَ فَبَاتَ النَّاسُ
يَدُوكُونَ لَيْلَتَهُمْ أَيُّهُمْ يُعْطَاهَا فَلَمَّا أَصْبَحَ النَّاسُ غَدَوْا عَلَى
رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُلُّهُمْ يَرْجُو أَنْ يُعْطَاهَا
فَقَالَ أَيْنَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ فَقِيلَ هُوَ يَا رَسُولَ اللهِ
يَشْتَكِي عَيْنَيْهِ قَالَ فَأَرْسَلُوا إِلَيْهِ فَأُتِيَ بِهِ فَبَصَقَ رَسُولُ اللهِ
صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي عَيْنَيْهِ وَدَعَا لَهُ فَبَرَأَ حَتَّى كَأَنْ لَمْ
يَكُنْ بِهِ وَجَعٌ فَأَعْطَاهُ الرَّايَةَ فَقَالَ عَلِيٌّ يَا رَسُولَ اللهِ
أُقَاتِلُهُمْ حَتَّى يَكُونُوا مِثْلَنَا فَقَالَ انْفُذْ عَلَى رِسْلِكَ حَتَّى
تَنْزِلَ بِسَاحَتِهِمْ ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى الإِسْلامِ وَأَخْبِرْهُمْ بِمَا يَجِبُ
عَلَيْهِمْ مِنْ حَقِّ اللهِ فِيهِ فَوَاللهِ لأَنْ يَهْدِيَ اللهُ بِكَ رَجُلاً
وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ يَكُونَ لَكَ حُمْرُ النَّعَمِ))(٦)

(6) เศาะหีหฺ,อัล-บุคอรีย์ พร้อมฟัตหุลบารีย์, กิตาบฟะฎออิลุศเศาะหาบะฮฺ,บาบมะนากิบอะลี (7/70) หะดีษ(1-37), มุสลิม,กิตาบฟะฎออิล อัศ-เศาะหาบะฮฺ,บาบมะนากิบอะลี (4/1872) หะดีษ(3406) และสำนวนนี้เป็นของมุสลิม

“แน่นอนพรุ่งฉันจะมอบธงนี้แก่คนที่อัลลอฮฺจะทรงพิชิตด้วยมือทั้งสองของเขา ซึ่งเป็นผู้ที่รักอัลลอฮฺและรสูลของพระองค์ อัลลอฮฺและรสูลก็รักเขาเช่นเดียวกัน ในคืนนั้นทุกคนต่างพูดคุยและวิพากษ์วิจารณ์ว่าใครจะเป็นผู้ที่โชคดีและได้รับมอบธงนั้น พอรุ่งเช้าทุกคนก็ไปหาท่านรสูล ***ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*** *โดยหวังว่าตัวเองจะเป็นผู้ที่โชคดีคนนั้น แล้วท่านนบี* ***ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*** *ก็กล่าวขึ้นว่า “อะลี บุตร อบูฏอลิบ อยู่ไหน?” พวกเขาจึงตอบว่า “โอ้ท่านรสูล ตาทั้งสองข้างของเขากำลังเจ็บอยู่” ดังนั้นพวกเขาจึงส่งคนไปรับอะลีมา แล้วท่านรสูล* ***ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*** *ก็เป่าลงบนตาทั้งสองข้างของเขาพร้อมกับดุอาให้กับเขา ทันใดตาทั้งสองข้างของเขาก็หายเป็นปลิดทิ้ง เสมือนกับว่าเขาไม่เคยเจ็บมาก่อน เสร็จแล้วท่านรสูล* ***ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*** *ก็มอบธงให้กับเขา ดังนั้นอะลีจึงถามขึ้นว่า “โอ้ท่านรสูล ฉันต้องต่อสู้กับพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะเป็น(มุสลิม)เหมือนกับเรากระนั้นหรือ?” ท่านรสูล* ***ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*** *จึงกล่าวขึ้นว่า “เจ้าจงปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไปจนกระทั่งเจ้าเผชิญหน้ากับพวกเขาในสนามรบ หลังจากนั้นเจ้าจงเชิญชวนพวกเขาให้เข้ารับอิสลาม และอธิบายให้พวกเขาทราบถึงสิ่งที่พวกเขาต้องปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิของอัลลอฮฺ และฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ หากแม้นว่าอัลลอฮฺทรงประทานทางนำแก่ผู้ใดโดยผ่าน(การเชิญชวนของ)เจ้าเป็นการดีสำหรับเจ้ากว่าอูฐสีแดง”*

หะดีษนี้เป็นความประเสริฐและคุณงามความดีที่ยิ่งใหญ่ของอะมีรุลมุมินีนอะลี บุตร อบูฏอลิบ **เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ** ซึ่งท่านรสูล ***ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*** ได้เป็นสักขีพยานแก่ท่านว่าเป็นผู้ที่ *“รักอัลลอฮฺและรักรสูล”* ขณะที่อัลลอฮฺและรสูลก็รักท่าน. <8>

- **ฟาฏิมะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา**

อาอิชะฮฺเล่าว่า ท่านรสูล ***ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*** กล่าวแก่ฟาฏิมะฮฺว่า

((أَمَا تَرْضَيْنَ أَنْ تَكُونِي سَيِّدَةَ نِسَاءِ أَهْلِ الْجَنَّةِ))[٧]

“เธอไม่พอใจที่จะเป็นผู้นำบรรดาสตรีชาวสวรรค์หรือ”

- **หะสันและหุเสน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา**

อัล-บะรออฺ บุตร อาซิบ เล่าว่า ท่านรสูล ***ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม*** (ได้มองเห็นหะสันกับหุเสน ท่านจึงกล่าวว่า

((اللَّهُمَّ إِنِّي أُحِبُّهُمَا فَأَحِبَّهُمَا))[٨]

---

(7) เศาะหีหฺ,อัล-บุคอรีย์ พร้อมฟัตหุลบารีย์, กิตาบอัลมะนากิบ,อะลามาต อัน-นุบุวะฮฺ ฟี อัล-อิสลาม (7/105) หะดีษ(3353)

(8) สุนัน อัต-ติรมิซีย์, กิตาบอัลมะนากิบ, บาบมะนากิบอัล-หะสัน วะ อัล-หุสัยน์ (5/661) หะดีษ(3782) และกล่าวว่า “หะดีษหะสันเศาะหีหฺ, อัล-อัลบานีย์กล่าวว่า “เศาะหีหฺ ดังมีระบุในเศาะหีหฺสุนัน อัต-ติรมิซีย์ (3/226)

“โอ้องค์อภิบาลของฉันแท้จริงฉันรักทั้งสอง ดังนั้นได้โปรดจงรัก(และเอ็นดู) ทั้งสองด้วยเถิด”

ในหะดีษนี้บทบ่งบอกอย่างชัดเจนถึงความประเสริฐของหะสันและหุเสน โดยใจความที่ส่งเสริมให้ประชาชาติอิสลามทั้งหลายมีใจรักทั้งสองด้วย และผู้ที่รักทั้งสองก็เท่ากับว่าเขารักท่านรสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ด้วย

อบู สะอีด อัล-คุดรีย์ เล่าว่า ท่านรสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

((الْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ سَيِّدَا شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ))[๙]

“หะสันและหุเสนเป็นผู้นำบรรดาชาวหนุ่มชาวสวรรค์”

ในหะดีษนี้มีคุณงามความดีที่ยิ่งใหญ่สำหรับหะสันและหุเสน อยู่ถึงสองประการด้วยกัน นั่นคือ นบี (เป็นพยานว่าทั้งสองเป็นชาวสวรรค์ และระบุว่าทั้งสองยังเป็นผู้นำบรรดาชายหนุ่มชาวสวรรค์อีกด้วย

- **อะลี บุตร หุเสน**

---

(9) อัลมุสนัด (3/3), สุนัน อัต-ติรมิซีย์, กิตาบอัลมะนากิบ, บาบมะนากิบอัล-หะสัน วะ อัล-หุสัยน์ (5/656) หะดีษ(3768) และกล่าวว่า “หะดีษหะสันเศาะหีหฺ, อัลหากิม ใน อัล-มุสตัดร็อก (3/166-167) และกล่าวว่าเศาะหีหฺ และในอีกรายงานหนึ่งมีสำนวนเพิ่มเติมว่า “และบิดามารดาของทั้งสองประเสริฐกว่าทั้งสอง” และกล่าวว่าเศาะหีหฺ และอัซ-ซะฮะบีย์ก็เห็นด้วย, อิบนุ คุซัยมะฮฺ ใน เศาะหีหฺของท่าน (2/207) อัล-ฮัยษะมีย์กล่าวในมัจญ์มะอฺ อัซ-ซะวาอิด (9/184) ว่า “บันทึกโดย อัฏ-เฏาะบะรอนีย์ และสายรายงานของมันหะสัน(ดี)” และอัล-อัลบานีย์กล่าวว่าถูกต้องใน อัล-อะหาดีษ อัศ-เศาะหีหะฮฺ (2/448)

ยะหฺยา บุตร สะอีด กล่าวว่า

“*เขาเป็นคนตระกูลฮาชิมที่ประเสริฐที่สุดที่ฉันได้พบเห็นในมหานครมะดีนะฮฺ*”[10]

อัซ-ซุฮฺรีย์ กล่าวว่า

“*ฉันไม่เคยพบเห็นชาวตระกูลฮาชิมแม้แต่คนเดียวที่ประเสริฐกว่าอะลี บุตร หุเสน*”[11]

มุหัมมัด บุตร สะอัด กล่าวว่า

“*เขาเป็นคนที่น่าเชื่อถือและน่าไว้ใจยิ่ง(ษิเกาะฮฺมะอฺมูน) รายงานหะดีษมากด้วยสายรายงานที่สูงและเป็นผู้ที่ยำเกรงอัลลอฮฺ(วะรออฺ)*”[12]

- **มุหัมมัด บุตร อะลี (อัล-บากิร)**

อิบนุ สะอัด กล่าวว่า

“*ท่านเป็นคนที่มีความรู้ที่มากมายและรายงานหะดีษ มากเช่นเดียวกัน*”[13]

อัศ-เศาะฟะดีย์ กล่าวว่า

---

(10) อัล-หิลยะฮฺของ อบู นุอีม (3/138)

(11) อัล-หิลยะฮฺ (3/141),ตะฮฺซีบ อัต-ตะฮฺซีบ ของ อิบนุ หะญัร (7/305)

(12) อัฏ-เฏาะบะกอต อัล-กุบรอ (5/222)

(13) อัฏ-เฏาะบะกอต อัล-กุบรอ (5/324)

“ท่านเป็นอีกคนหนึ่งที่ชอบรวบรวมวิชาความรู้ ฟิกฮฺและความรู้เกี่ยวกับศาสนา”[14]

อัซ-ซะฮะบีย์ระบุว่า

“นักท่องจำหะดีษต่างมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าท่านเป็นคนที่สามารถนำมาอ้างอิงได้”[15]

- **ญะอฺฟัร บุตร มุหัมมัด (อัศ-ศอดิก)**

อบู หะนีฟะฮฺ กล่าวว่า

“ฉันไม่เคยพบเห็นคนที่มีความเข้าใจในนิติศาสตร์อิสลามมากกว่าญะอฺฟัร บุตร มุหัมมัด”[16]

อบู หาติม กล่าวว่า

“เป็นคนที่น่าเชื่อถือยิ่ง(ษิเกาะฮฺ) และไม่ต้องถามหาคนที่เสมอเหมือนกับท่านอีก”[17]

อัซ-ซะฮะบีย์กล่าวว่า

“ญะอฺฟัร บุตร มุหัมมัด อัศ-ศอดิก เป็นผู้นำแห่งตระกูลอะละวีย์ในสมัยนั้นและเป็นอิมาม(ผู้นำ)ท่านหนึ่งของแคว้นหิญาซฺ” [18]

---

(14) อัล-วาฟี บิ อัล-วะฟะยาต (4/102)

(15) สิยัร อะอฺลาม อัน-นุบะลาอฺ (4/413)

(16) ตัซกิเราะฮฺ อัล-หุฟฟาซฺ (1/166)

(17) กิตาบ อัล-ญัรหฺ วะ อัต-ตะอฺดีล (2/487)

(18) มุคตะศ็อรฺ อัล-อุลูว์ (148)

- **มูสา บุตร ญะอฺฟัร (อัล-กาซิม)**

อบู หาติม อัร-รอซีย์ กล่าวว่า

"เป็นคนที่น่าเชื่อถือ เป็นหนึ่งในบรรดาอิมาม(ผู้นำ)ของชาวมุสลิม[19]

อิบนุ ตัยมิยะฮฺ กล่าวว่า

"มูสา บุตร ญะอฺฟัร เป็นที่กล่าวขานว่าเป็นคนที่ชอบทำอิบาดะฮฺและทำหัจญ์" [20]

อัซ-ซะฮะบีย์ กล่าวว่า

"ท่านเป็นหนึ่งในบรรดาอุละมาอฺที่ชาญฉลาดและนักปฏิบัติอิบาดะอฺที่ยำเกรงต่ออัลลอฮฺ" [21]

- **อะลี บุตร มูสา (อัร-ริฎอ)**

อัซ-ซะฮะบีย์ กล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้และเคร่งครัดในศาสนาคนหนึ่งและเป็นผู้นำ[22]

- **มุหัมมัด บุตร อะลี (อัล-เญาว์วาด)**

อิบนุ ตัยมิยะฮฺ ระบุว่า

---

(19) อัล-ญัรหฺ วะ อัต-ตะอฺดีล (4/139)

(20) มินฮาจญ์ อัส-สุนนะฮฺ (4/58)

(21) มีซาน อัล-อิอฺติดาล (4/202)

(22) สิยัร อะอฺลาม อัน-นุบะลาอฺ (9/387)

"ท่านนับได้ว่าเป็นผู้ที่อยู่แนวหน้าของตระกูลฮาชิมคน หนึ่ง และเป็นที่รู้จักว่าชอบเอื้อเฟื้อและเป็นผู้นำ" (23)

อับดุลกอฮิร อัล-บัฆดาดีย์(24) กล่าวว่า

"ชาวสุนนีย์ต่างกล่าวว่าจำเป็นต้องรักใคร่บรรดาภริยาของท่านรสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม *และถือว่าผู้ที่กล่าวหาว่าท่านหญิงเหล่านั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา(กาฟิร) กลายเป็นผู้ที่ตกศาสนา และพวกเขากล่าวว่าจำเป็นต้องรักใคร่อัลหะสันและอัลหุสัยนฺตลอดจนบรรดาลูกหลานของท่านรสูลทุกๆคน อาทิเช่น อัลหะสัน บุตร อัลหะสัน, อับดุลลอฮฺ บุตร อัลหะสัน, อะลี บุตร อลัหุสัยนฺ ซัยนุลอาบิดีน, มุหัมมัด บุตร อะลี บุตร อัลหุสัยนฺ อัลบากิรฺ, ญะอฺฟัร บุตร มุหัมมัด อัศศอดิก, มูสา บุตร ญะอฺฟัร, อะลี บุตร มูสา อัรฺริฎอ เช่นเดียวกับทัศนะของพวกเขาต่อบรรดาลูกๆของท่านอะลีที่ต่างมารดากับอัลหะสัน และอัลหุสัยนฺ อาทิเช่น อัลอับบาส, อุมัร และมุหัมมัด อัลหะนะฟียะฮฺ และลูกหลานคนอื่นๆที่ได้เจริญรอยตามบิดาผู้ประเสริฐของพวกเขา"*(25)

อัลอิสฟิรออีนีย์(26) กล่าวชี้แจงถึงแนวทางของชาวสุนนีย์ว่า

---

(23) มินฮาจญ์ อัส-สุนนะฮฺ (4/68)

(24) ท่านคือ อับดุลกอฮิรฺ บุตร ฏอฮิร บุตร มุหัมมัด บุตร อับดุลลอฮฺ อัลบัฆดาดีย์ อัตตะมีมีย์ อัลอิสฟิรอยีนีย์ เป็นนักนิติศาสตร์สังกัดมัซฮับชาฟิอีย์ เสียชีวิตปี 429 ฮ.ศ. (ดู วะฟะยาต อัลอะอฺยาน 3/203, อัลอะอฺลาม 4/48

(25) อัลฟัรกฺ บัยนัลฟิร็อก หน้า 360

(26) ท่านคือ ฏอฮิร อัลอิสฟิรออีนีย์ อัชชาฟิอีย์ อบู อัลมุซ็อฟฟัร เสียชีวิตปี 471 ฮ.ศ. (ดู เฏาะบะกอต อัชชาฟิอียะฮฺ 3/175)

“แท้จริงอัลลอฮฺทรงปกป้องพวกเขาจากการพูดจาในสิ่งที่เลวทรามต่อชนรุ่นก่อน หรือกล่าวให้ร้ายต่อพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่กล่าวไม่ดีใดๆ นอกจากคำสรรเสริญยกย่องต่อชาวมุฮาญิรีนและชาวอันศอรฺ และบรรดาผู้ที่เป็นที่รู้จักในการปกป้องศาสนา อาทิเช่น บรรดาผู้เข้าร่วมต่อสู้ในสมรภูมิบะดัรฺและอุหุด และบรรดาผู้ที่ร่วมจับมือให้คำสัตยาบัญในวันหุดัยบิยะฮฺ(บัยอะฮฺริฎวาน) และไม่กล่าวร้ายต่อบรรดาผู้ที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้รับรองว่าเป็นชาวสวรรค์ไม่ว่าจะเป็นบรรดาภริยา เศาะหาบะฮฺ และ ลูกหลานของท่าน เช่น อัลหะสัน, อัลหุสัยนฺ และลูกหลานของท่าน เช่น อับดุลลอฮฺ บุตร อัลหะสัน, อะลี บุตร อัลหุสัยนฺ, มุหัมมัด บุตร อะลี, ญะอฺฟัร บุตรมุหัมมัด, มูสา บุตร ญะอฺฟัร, อะลี บุตร มูสา อัรฺริฎอ และบรรดาผู้ที่เจริญรอยตามท่าน รสูลอย่างมั่นคงโดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงและแก้ไข และไม่อนุญาตให้กล่าวร้ายต่อบรรดาเคาะลีฟะฮฺผู้ปราดเปรื่องทั้งสี่แม้แต่คนเดียว เช่นเดียวกับบรรดาแกนนำของตาบิอีน และอัตบาอฺ ตาบิอีนที่อัลลอฮฺทรงคุ้มครองพวกเขาจากการแปดเปื้อนกับสิ่งอุตริและปฏิบัติสิ่งต่างๆที่ค้านกับหลักศาสนา” (27)

นี่คือหลักการศรัทธาหรืออะกีดะฮฺของชาวสุนนีย์ที่มีต่อบรรดาวงศ์วานของท่านรสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม หรืออัฮฺลุลบัยตฺ และหากผู้ใดประสงค์จะศึกษาอย่างลึกซึ้งมากกว่านี้ถึงจุดยืนของชาวสุนนีย์ต่อพวกเขาเหล่านั้น ก็สามารถกาศึกษาได้ในหนังสือหะดีษ หนังสือสีเราะฮ(ชีวประวัติของท่านนบี) และหนังสือเกี่ยวกับประวัติบุคคลต่างๆ แล้วเขาจะพบว่า แท้จริงแล้วบรรดาชาวสุนนีย์เป็นผู้ที่ค้ำจุนและปกป้องอะฮฺลุลบัยตฺทุกๆท่าน อินชาอัลลอฮฺ(28)

---

(27) อัตตับศีรฺ ฟีดดีน หน้า 196

(28) อัลอะกีดะฮฺ ฟี อะฮฺลิลบัยตฺ ของ อัสสุหัยมีย์

1.2 จุดยืนของชาวสุนนีย์ต่อการถูกฆาตกรรมของหุเสนฺ

ส่วนจุดยืนของชาวสุนนีย์ต่อการฆาตกรรมของหุเสนนั้น อิบนุ ตัยมิยะฮฺ ได้กล่าวสรุปด้วยใจความดังนี้

“แท้จริงอัลลอฮฺทรงให้เกียรติท่านด้วยชะฮาดะฮฺ(การเสียชีวิตแบบชะฮีด) และพระองค์ทรงเหยียดหยามผู้ที่สังหารท่านหรือให้ความร่วมมือในหารสังหารท่าน หรือพึงพอใจกับการถูกฆาตกรรมของท่าน และท่านได้เจริญรอยตามแบบอย่างที่ดีของบรรดาผู้ที่ชะฮีดก่อนหน้าท่าน เพราะแท้จริงท่านและพี่ชายของท่าน(หะสัน)คือผู้นำของบรรดาชายหนุ่มในสวนสวรรค์ และแท้จริงทั้งสองท่านได้ถูกอบรมสั่งสอนในช่วงแห่งความรุ่งโรจน์ของอิสลาม ซึ่งไม่ทันได้รับความประเสริฐแห่งการฮิจญ์เราะฮฺ, การญิฮาด(ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ), การอดทน และการถูกทำร้ายในหนทางเพื่อผดุงศาสนาของอัลลอฮฺเฉกเช่นที่บรรดาวงศ์วานของท่านรสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ประสบมาก่อนหน้าทั้งสอง ดังนั้นอัลลอฮฺจึงให้เกียรติทั้งสองด้วยการเสียชีวิตแบบชะฮีด เพื่อเป็นการเสริมเกียรติและยกสถานะของทั้งสองให้สูงและมีเกียรติยิ่งขึ้น และแน่นอนว่าการถูกฆาตกรรมของหุสัยนฺนั้นเป็นภัยพิบัติที่ใหญ่ยิ่ง และอัลลอฮฺได้ทรงสั่งกำชับให้ระลึกถึงอัลลอฮฺทุกครั้งที่ประสบกับภัยพิบัติด้วยคำตรัสที่ว่า

وَبَشِّرِ ٱلصَّـٰبِرِينَ ﴿١٥٥﴾ ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَـٰبَتۡهُم
مُّصِيبَةٌ قَالُوٓاْ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيۡهِ رَٰجِعُونَ ﴿١٥٦﴾ أُوْلَـٰٓئِكَ

عَلَيۡهِمۡ صَلَوَٰتٞ مِّن رَّبِّهِمۡ وَرَحۡمَةٞۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلۡمُهۡتَدُونَ ١٥٧ [29]

"และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ที่อดทน คือบรรดาผู้ซึ่งเมื่อเคราะห์ร้ายมาประสบกับพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่า แท้จริงพวกเราเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ และแท้จริงพวกเราต้องกลับคืนสู่พระองค์ ชนเหล่านี้แหละที่จะได้รับคำชมเชยและความเมตตาจากองค์อภิบาลของพวกเขา และชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ได้รับทางนำ" [30]

บทที่ 2
ท่านรู้จักอะไรบ้างเกี่ยวกับเมืองกูฟะฮฺ

2.1 กูฟะฮฺคือศูนย์กลางของชาวชีอะฮฺ

เชคบากิร ชะรีฟ อัลกุเราะชีย์ กล่าวว่า

---

(29) สูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ (155-156)

(30) มัจญ์มุอฺ อัลฟะตาวีย์ 4/511

“แท้จริงเมืองกูฟะฮฺเป็นสถานที่พักพิงของชาวชีอะฮฺ และเป็นที่พำนักแห่งหนึ่งของชาวตระกูลอะละวีย์ และแท้จริงบรรดาผู้ที่ถูกคัดเลือกในหมู่อะฮฺลุลบัยตฺได้ประกาศไว้ในหลายๆสถานที่ด้วยกัน” (31)

และเชคยังกล่าวอีกว่า

“และแท้จริงเมล็ดพันธ์แห่งความเป็นชีอะฮฺได้ถูกบ่มเพาะ ณ เมืองกูฟะฮฺ ตั้งแต่สมัยการปกครองของเคาะลีฟะฮฺอุมัร เสียอีก” (32)

เชคมุหัมมัด อัตติญานีย์ อัสสะมาวีย์ กล่าวว่า

“และอบูฮุร็อยเราะฮฺได้เข้าไปยังเมืองกูฟะฮฺ อันเป็นใจกลางของหมู่บ้านชาวชีอะฮฺ นั่นคือบ้านของท่านอะลี บุตร อบูฏอลิบ” (33)

2.2 กูฟะฮฺเป็นสถานที่แห่งการทรยศและหลอกลวง

เชคเญาวาด มุหัดดิษีย์ กล่าวว่า

“บรรดาชาวกูฟะฮฺเป็นที่รู้จักในประวัติศาสตร์ว่าเป็นผู้ที่กลับกลอกและไม่รักษาสัญญาหรือหลอกลวง จะอย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์อิสลามไม่เคยมีทัศนะที่ดีต่อสัญญาและข้อผูกมัด(การให้คำสัตยาบัน)ของชาวกูฟะฮฺเลย” (34)

และท่านยังกล่าวอีกว่า

“และส่วนหนึ่งของบุคลิกที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะด้านจิตใจและอุปนิสัยของชาวกูฟะฮฺ สามารถเห็นได้จากสิ่งต่อไปนี้ คือ ความขัดแย้งด้านความ

---

(31) หะยาต อิมามอัลหุสัยนฺ 3/12

(32) หะยาต อิมามอัลหุสัยนฺ 3/13

(33) อิอฺริฟ อัลหักกฺ หน้า 161

(34) เมาสูอะฮฺ อาชูรออฺ หน้า 59

ประพฤติ, มีจุดยืนที่ปรวนแปรและไม่มั่นคง, ชอบก่อกบฏต่อบรรดาผู้นำ, ชอบฉวยโอกาส, มีมารยาทที่ต่ำช้า, ละโมบและตะกละ, หูเบาและหลงเชื่อข่าวโคมลอยโดยปราศจากการไต่สวน และเป็นพวกนิยม ในขณะที่พวกเขาเองประกอบด้วยตระกูลที่หลากหลาย สาเหตุต่างๆเหล่านี้แหละที่พวกเขาทำให้อิมามอะลีต้องประสบกับเหตุการณ์เลวร้ายสองประการ, ทำให้อิมามหะสันต้องเผชิญกับการหักหลังและหลอกลวง, ทำให้มุสลิม บุตร อะกีลต้องถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมทารุณ และทำให้อิมามอัลหุสัยนฺต้องถูกฆาตกรรมในสภาพที่กระหายน้ำ ณ เมืองกัรบะละฮฺ ซึ่งอยู่ติดกับเมืองกูฟะฮฺ ทั้งยังถูกฆาตกรรมด้วยมือของทหารชาวกูฟะฮฺเองอีกด้วย” (35)

เชคหุสัยนฺ กูรอนีย์ กล่าวว่า

“ดังนั้น อะไรหรือที่เป็นสัญลักษณ์และลักษณะเฉพาะด้านการศรัทธาของชาวกูฟะฮฺ ? สามารถสรุปได้ดังนี้ คือ

1. เพิกเฉยต่อการให้ความช่วยเหลืออิสลาม
2. ชอบและหลงไหลในทรัพย์สิน
3. และมีจุดยืนที่ปรวนแปร” (36)

เชคเญาวาด มุหัดดิษีย์ กล่าวว่า

“จำนวนของชาวชีอะฮฺที่พำนักอยู่ ณ เมืองกูฟะฮฺมีไม่ใช่น้อย เพียงแต่ว่าความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อบรรดาวงศ์วานของท่านรสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม นั้น ขึ้นอยู่กับการตามใจ(โอนอ่อน) และการปราศรัยปลูกระดมที่ร้าวอารมณ์ความรู้สึกที่ล้นเปี่ยมมากกว่าการยึดมั่นและยืนหยัดในเส้นทางแห่ง

(35) เมาสูอะฮฺ อาชูรออฺ หน้า 59

(36) ฟีริหาบกัรบะลาอฺ หน้า 53

หลักการศรัทธาและการปฏิบัติต่อบรรดาลูกหลานของอิมามอะลี และการลงสนามไปเผชิญหน้ากับศัตรูและการเสียสละ” (37)

เชคบากิรฺ ชะรีฟ อัลกุเราะชีย์ กล่าวว่า

“แท้จริงบรรดาชาวกูฟะฮฺแสร้งทำเป็นลืมหนังสือต่างๆที่พวกเขาได้ส่งไปยังอิมามอัลหุสัยนฺและการให้คำสัตยาบันของพวกเขาต่อตัวแทนของท่าน” (38)

บทที่ 3

ชีอะฮฺ และอะฮฺลุลบัยตฺ

3.1 การหลอกลวงของชีอะฮฺต่ออัฮลุลบัยตฺ

1. ชีอะฮฺกับอะลี

(37) เมาสูอะฮฺ อาชูรออฺ หน้า 60

(38) หะยาต อัลอิมาม อัลหุสัยนฺ 2/370

เมื่อเราหวนกลับไปดูชีวประวัตของอะมีรุลมุอฺมินีน อะลี บุตร อบูฏอลิบ เราจะพบว่าท่านมักจะบ่นอย่างเจ็บปวดถึงบรรดาชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน) ของท่าน(ที่เป็นชาวกูฟะฮฺ) ว่า

“และแท้จริงบรรดาประชาชาติต่างๆจะเป็นผู้ที่เกรงกลัวต่อความอธรรม ของบรรดาผู้นำของพวกเขา แต่ฉันกลับกลายเป็นคนที่เกรงกลัวต่อความอธรรม ของบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของฉันเอง ฉันสั่งให้พวกเจ้าออกทำการญิฮาด แต่พวกเจ้ากลับนิ่งเฉย, ฉันได้เทศน์ให้พวกเจ้าฟัง แต่พวกเจ้ากลับไม่ยอมฟัง, ฉันได้เชิญชวนพวกเจ้าทั้งโจ่งแจ้งและลับๆ แต่พวกเจ้ากลับไม่ตอบรับ, ฉันได้ตักเตือนพวกเจ้าแต่พวกเจ้ากลับไม่เชื่อฟัง ทำไมบรรดาผู้ที่มีมาร่วมชุมนุมถึงเป็นเสมือนผู้ที่ขาดหายไป และบรรดาบ่าวทั้งหลาย ถึงกลายเป็นเสมือนเจ้านายอย่างนี้? ฉันอ่านข้อชี้ขาด(หุกม)ด้านศาสนาให้พวกเจ้าฟัง แต้พวกเจ้ากลับหนีเตลิดจากมัน ฉันได้ตักเตือนพวกเจ้าด้วยคำตักเตือนที่กินใจแต่พวกเจ้าก็หนีเตลิดจากมันอีกเช่นกัน และฉันได้ปลูกระดมให้พวกเจ้าลุกขึ้นญิฮาดต่อสู้กับบรรดาผู้ละเมิด แต่ฉันพูดยังไม่ทันขาดคำก็เห็นพวกเจ้ากระจัดกระจายและแยกย้ายกันไปคนละทิศละทางแล้ว พวกเจ้าก็กลับไปยังการชุมนุมของพวกเจ้า(เหมือนอย่างเดิม)... โอ้บรรดาผู้ที่มาร่วมชุมนุมเพียงแต่ร่าง แต่สติปัญญาของพวกเขากลับลับหาย โอ้บรรดาผู้ที่มีจิตใจที่กลับไปกลับมา ผู้ที่ทำให้บรรดาผู้นำของพวกเขาต้องประสบกับความเสียใจ ขณะที่สหายของพวกเจ้าเชื่อฟังอัลลอฮฺ แต่พวกเจ้ากลับทรยศต่อเขา... ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺว่า แท้จริงฉันเคยหวังว่ามุอาวิยะฮฺจะขอแลกเปลี่ยนพวกเจ้าต่อฉันเสมือนกับการแลกเปลี่ยนเงินดีนารฺ(ที่มีค่ามากกว่า)กับเงินดิรฮัม(ที่มีค่าน้อยกว่า) โดยที่เขาเอาพวกเจ้าไปจากฉันสิบคนแลกกับทหารของเขาเพียงหนึ่งคน โอ้ชาวกูฟะฮฺเอ๋ย พวกเจ้าได้ถูกประทาน

มาสามแบบกับอีกสองลักษณะ นั่นคือ หูหนวกทั้งๆที่มีหูอยู่, เป็นใบ้ทั้งๆที่มีปากอยู่, ตาบอดทั้งๆที่มีดวงตาอยู่ และจะไม่มีเสรีภาพที่น่าเชื่อถือขณะที่พบกันและไม่มีมิตรสหายที่แท้จริงขณะที่ต้องประสบกับชะตากรรม...” [39]

อัชชะรีฟ อัรริฎอว์ เล่าว่า อะมีรุลมุอฺมินีน อะลี กล่าวว่า

“โอ้ ชาวอิรักเอ๋ย แท้จริงพวกเจ้า เปรียบเสมือนสตรีมีครรภ์ที่กำลังตั้งครรภ์อยู่ เมื่อครบกำหนดคลอด มันกลับหดตัวลง... พึงสังวรเถิดว่า แท้จริงฉันไม่ได้มาหาพวกเจ้าเพราะฉันสมัครใจที่จะมา แต่ฉันมาหาพวกเจ้าเพราะถูกลากมา และแท้จริงได้มีข่าวมาถึงฉันว่า พวกเจ้ากล่าวว่า อะลี ชอบพูดโกหก ขออัลลอฮฺทรงสาปแช่งพวกเจ้าและผู้ที่เป็นจอมโกหก...” [40]

ด้วยเหตุนี้อิมามอะลีจึงได้กล่าวแก่ชีอะฮฺของท่านว่า

“ขออัลลอฮฺจงสาปแช่งพวกเจ้า แท้จริงพวกเจ้าได้ใส่น้ำหนองจนเต็มจิตใจฉัน พวกเจ้าได้บรรจุความโกรธแค้นลงบนอกฉัน พวกเจ้าหยดความระแวงสงสัยให้ฉันดื่มประทังชีวิต และพวกเจ้าได้สร้างความเสียหายต่อความเห็นของฉันด้วยการฝ่าฝืน ทรยศ และตีจาก” [41]

นี่คือจุดยืนของชีอะฮฺที่มีต่ออิมามผู้มะอฺศูม(ปลอดจากบาปต่างๆ) ท่านแรก(ตามความเชื่อ)ของพวกเขา

2. ชีอะฮฺกับอัลหะสัน

(39) นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮฺ 1/187-189

(40) นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮฺ 1/118,119

(41) นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮฺ 1/70

ต่อไปนี้เราลองมาดูจุดยืนของชีอะฮฺที่มีต่ออัลหะสัน บุตร อะลี บ้าง และในที่นี้เราขออิงถึงสิ่งที่ ดร. ชาวชีอะฮฺชื่อ อะหฺมัด อันนะฟีส ได้เขียนไว้เกี่ยวกับคำสั่งของของอิมามอัลหะสันที่สั่งให้บรรดาชีอะฮฺและผู้ติดตามท่านเตรียมความพร้อมเพื่อการสู้รบ โดยท่านได้กล่าวปราศรัยแก่พวกเขาว่า

"แท้จริง อัลลอฮฺได้ทรงกำหนดการญิฮาดแก่บ่าวของพระองค์และเรียกการญิฮาดว่า "กุรฮฺ" หมายถึง "น่ารังเกียจ" แล้วพระองค์ก็ทรงตรัสแก่บรรดามุอฺมินที่ร่วมญิฮาดว่า ((พวกเจ้าจงอดทนเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงอยู่เคียงข้างบรรดาผู้ที่อดทนเสมอ))[42] ดังนั้น โอ้มนุษย์ชาติเอ๋ย พวกเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งที่พวกเจ้าชมชอบนอกจากด้วยการอดทนต่อสิ่งที่พวกเจ้ารังเกียจ พวกเจ้าจงออกไป-ด้วยความเมตตาของอัลลอฮฺ-สู่ค่ายทหารด้วยความปกติเถิดจนกว่าเราและพวกเจ้าจะได้เห็นและประจักษ์"

อะหฺมัด อันนะฟีส เล่าต่อไปว่า "ในคำปราศรัยนี้ อัลหะสันกลัวว่าพวกเขาจะถอนตัวและทอดทิ้งตน ดังนั้นพวกเขาจึงได้แต่นิ่งเงียบและไม่มีใครเอ่ยปากหรือตอบรับเลยแม้แต่คนเดียว เมื่อเห็นดังนั้น อะดีย์ บุตร หาติม จึงกล่าวขึ้นว่า ฉันคือ บุตรของหาติม มหาบริสุทธิ์พระองค์ ช่างเป็นสภาพและจุดยืนที่น่าทุเรศที่สุด ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ตอบรับคำเรียกร้องของผู้นำของพวกเจ้า ทำไพวกเจ้าถึงไม่ตอบรับคำเชิญชวนของหลานของนบีของพวกเจ้า ? ไหนเล่าบรรดานักปราศรัยของชาวมุฎ็อรฺที่ลิ้นของพวกเจ้าเป็นเสมือนสว่านเจาะในความสงบ ? แต่ทันทีที่เกิดเหตุการณ์พวกเขากลับวิ่งเตลิดอย่างอดสูเสมือนสุนัขจิ้งจอกที่กำลังหิวโหย ? พวก

(42) ความหมายของอายัตที่ 46 สูเราะฮฺ อัลอันฟาล

เจ้าไม่กลัวความกริ้วของอัลลอฮฺหรือ? พวกเจ้าไม่กลัวความอับอายหรือ ? พวกเจ้าไม่กลัวถูกตำหนิหรือ?[43]

และเหตุการณ์นี้ยังมีระบุในหนังสือของอิดรีส อัลหุสัยนฺ ด้วย[44]

อะหฺมัด รอสิม อันนะฟีส ได้ขยายความคำปราศรัยของอะสีรุลมุอฺมินีน อัลหะสันว่า

“แท้จริงความพ่ายแพ้ด้านจิตใจได้ครอบงำพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่อยากทำการญิฮาด ไม่อยากแม้กระทั่งการทุ่มเท และเสียสละ และแท้จริงพวกเขาได้ไขว่คว้าหาประสบการบนโลกนี้และได้เสาะหารสชาติแห่งความสุขสบาย ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งตารอคอยมัน แต่พวกเขาก็ยังไม่พบเจอสิ่งที่ทำให้พวกเขาอิ่มเอิบได้ โดยเฉพาะบรรดาผู้นำที่อยู่ภายใต้ร่มเงาแห่งความยุติธรรม เพียงแต่ว่าจิตใจของพวกเขายังสามารถเชิดคออยู่เพื่อดูท่าทีของบะนีอุมัยยะฮฺในฐานะผู้นำในวันข้างหน้า...”[45]

และอะหฺมัด รอสิม อันนะฟีส ยังยกเหตุการณ์การทรยศของชาวชีอะฮฺต่ออะมีรุลมุอฺมินีน อัลหะสัน และการลอบแทงท่าน ด้วยคำกล่าวที่ว่า

“หลังจากนั้นอะมีรุลมุอฺมินีน อัลหะสันจึงได้ประกาศตัวถึงการเดินทางของท่านสู่ค่ายที่พักสำหรับเตรียมการสู้รบ ดังนั้น ก็อยสฺ บุตร สะอัด บุตร อุบาดะฮฺ และมะอฺกิล บุตร ก็อยสฺ อัรร็อยยาหีย์ ก็กล่าวถากถางชาวชีอะฮฺเฉกเช่นที่อะดีย์ บุตร หาติม ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านั้น แล้วทั้งสองก็เดินทางไปยังค่ายที่พักของพวกเขา แล้วทุกคนก็เดินตามหลังทั้งสองไป ส่วนอะลหะสันก็จัดเตรียมความพร้อมของทหารแล้วกล่าวคำปราศรัยแก่พวกเขา... แต่แล้วพวกเขากลับมองหน้า

(43) อะลาคุฏอ อัลหุสัยนฺ หน้า 38

(44) ละก็อด ชัยยะอะนี อัลหุสัยนฺ หน้า 274-275

(45) อะลาคุฏอ อัลหุสัยนฺ หน้า 39

ซึ่งกันและกัน แล้วกล่าวว่า "พวกเจ้าเห็นไม่เห็นหรือว่าเขาต้องการในสิ่งที่เขาพูด ? อีกกลุ่มหนึ่งพูดขึ้นว่า "พวกเราคิดว่า เขาต้องการที่จะประณีประนอมและคืนดีกับมุอาวิยะฮฺ และมอบอำนาจการปกครองแก่เขา ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ชายคนนี้ได้กลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา(กาฟิร)แล้ว"

หลังจากนั้นพวกเขาก็เดินทางไปยังเต็นท์ของท่าน แล้วทำการปล้นสะดมทรัพย์สินต่างๆที่มีอยู่แม้กระทั่งผ้าปูละหมาดที่อยู่ใต้ท่าน หลังจากนั้นอัลดุรเราะหฺมาน บุตร อับดุลลอฮฺ บุตร ญุอาล อัลอัซดีย์ ก็เข้าโจมตีท่าน ด้วยการเข้าไปกระชากเอาผ้าที่พาดไว้บนคอท่านอย่างแรง ส่วนท่านก็ได้แต่นั่งสะพายดาบโดยปราศจากผ้าสไบ แล้วท่านก็เดินไปขึ้นม้า(เสมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น)...และขณะที่ท่านเดินผ่านยังเขตมัซลัมสาบาต ก็ได้มีชายคนหนึ่งจากเผ่าอะสัดมาหาท่านแล้วจับบังเหียนม้าของท่านพร้อมกับกล่าวตะคอกท่านว่า

"อัลลอฮฺ อักบัร โอ้ หะสัน พ่อของเจ้ากลายเป็นผู้ที่ตั้งภาคี แล้วเจ้าก็กลายเป็นผู้ที่ตั้งภาคี (อีกคนกระนั้นหรือ)"

แล้วชายคนนั้นก็แทงท่านด้วยจอบหรือพลั่วและไปโดนตรงขาอ่อนของท่าน ทำให้หนังตรงร่องขาถลกออก และท่านก็ได้รับบาดเจ็บสาหัสจนต้องหามท่านบนเปลและถูกนำกลับไปยังเมืองมะดาอิน[46]

ชาวชีอะฮฺที่ชื่อ อิดรีส อัลหุสัยนีย์ ได้เล่าถึงเหตุการณ์การทรยศของชนรุ่นแรกของพวกเขาว่า

"อิมามอัลหะสันต้องประสบกับเหตุการณ์การลอบสังหารจากบุคคลที่อยู่ในกองทหารของท่าน ซึ่งครั้งหนึ่งได้มีชาวเผ่าอะสัดคนหนึ่งชื่อ อัลญะรอหฺ บุตร สินาน มาหาท่านแล้วก็จับบังเหียนม้าของท่านไว้ พร้อมกับแทงอิมามตรง

(46) อะลาคุฏอ อัลหุสัยนฺ หน้า 39-40

ขาอ่อนของท่าน ดังนั้นอิมามจึงเข้าสวมกอดเขาไว้ แล้วทั้งสองก็ร่วงลงบนพื้นดิน จนกระทั่งอับดุลลอฮฺ บุตร หันซ็อล อัฏฏออีย์ เข้าไปต่อสู้กับท่าน แล้วหยิบเอาจอบจากอัลญะรอหฺ แล้วเสียบแทงท่านอีกครั้งหนึ่ง และหลังจากนั้นท่านถูกแทงอีกครั้งหนึ่งขณะที่ท่านกำลังดำรงละหมาดอยู่” (47)

มุหฺสินุลอะมีน อัลอามิลีย์ ที่อ้างอิงใหญ่ของชาวชีอะฮฺ กล่าวว่า

“หลังจากนั้น อัลหะสัน บุตรชายของท่าน(อะลี) จึงได้รับการให้สัตยาบัน (เป็นอิมาม) และได้รับคำมั่นสัญญา ต่อมาท่านก็ถูกทรยศและหักหลัง และชาวอิรักก็ได้จู่โจมท่าน จนกระทั่งพวกเขาได้ทิ่มแทงด้วยมีดจนไปถูกตรงสีข้างของท่าน” (48)

มุหัมมัด อัตตีญานีย์ อัสสะมาวีย์ กล่าวว่า

“เช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่โง่เขลาบางคน ซึ่งกล่าวหาอิมามอัลหะสันว่าเป็นผู้ที่ทำให้บรรดาชาวมุอฺมินต้องอัปยศ เมื่อครั้งที่ท่านทำการเจรจาสงบศึกกับมุอาวิยะฮฺ และยับยั้งการนองเลือดของบรรดาชาวมุสลิมที่บริสุทธิ์ใจทั้งหลาย” (49)

อายะตุลลอฮฺ อัลอุซฺมา หุสัยนฺ ฟัฎลุลลอฮฺ กล่าวว่า

“แท้จริงมีทหารของท่านกลุ่มหนึ่งที่เป็นพวกเคาะวาริจญ์ซึ่งได้ออกศึกพร้อมกับท่านไม่ใช่เพราะรักท่าน แต่เพราะพวกเขาต้องการที่จะสังหารมุอาวิยะฮฺด้วยวิธีใดก็ตาม และสามารถร่วมมือกับใครก็ได้ และในหมู่พวกนี้มีพวกหนึ่งที่เป็นคนที่มีฐิติและยึดมั่นในชนเผ่าของตัวเอง โดยพวกเขาจะคอยปฏิบัติ

---

(47) ละก็อด ชัยยะอะนี อัลหุสัยนฺ หน้า 279

(48) อะอฺยาน อัชชีอะฮฺ 1/26

(49) กุลลุลหุลูล อินดะ อาลิ อัรเราะสูล หน้า 122-123

ตามคำสั่งของหัวหน้าพวกเขาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาเงินทองและลาภยศ พวกนี้ต้องการที่จะทำให้ทหารของหะสันเป็นผู้ทำลายหะสันเอง...” (50)

ดังนั้น อัลหะสันจึงกล่าวว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ฉันเห็นว่ามุอาวิยะฮฺดีต่อฉันยิ่งกว่าชนพวกนี้ พวกเขาอ้างว่าเป็นชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน) ฉัน แต่พวกเขากลับต้องการจะฆ่าฉัน ปล้นสดมภ์ทรัพย์สินของฉัน และเอาเงินทองของฉันไป ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ หากแม้นว่ามุอาวิยะฮฺยอมทำสัญญาสงบศึกกับฉันจนฉันไม่ต้องหลั่งเลือด และครอบครัวของฉันก็ปลอดภัย จะเป็นการดีกว่าที่เขาต้องมาต่อสู้กับฉัน...” (51)

อะมีรฺ มุหัมมัด กาซิม อัลก็อซฺวีนีย์ กล่าวว่า

“แท้จริงประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องได้ยืนยันแก่เราว่าบรรดาผู้ที่ร่วมอยู่กับอิมามอัลหะสันนั้น ถุงแม้ว่าพวกเขาจะมีจำนวนมากมาย แต่พวกเขากลับเป็นคนที่ไม่ซื่อสัตย์ ชอบบิดพริ้วและทรยศ ดังนั้นจำนวนมากมายเหล่านั้นจึงไม่สามารถใช้ประโยชน์ใดๆได้เลยในการต่อสู้กับศัตรู แท้จริงการหักหลังและทรยศของพวกเขาถึงขนาดกล้าเขียนจดหมายไปยังมุอาวิยะฮฺด้วยใจความที่ว่า “หากท่านประสงค์จะให้เราส่งมอบอัลหะสันแก่ท่าน เราก็จะส่งมอบให้แก่ท่าน” และหนึ่งในหมู่พวกเขาได้เอาจอบและแทงไปยังขาอ่อนของอิมามอัลหะสัน<24>จนเป็นบาดแผลลึกถึงกระดูก และได้พูดจาในสิ่งที่ระอาปากที่เอ่ยถึงนั่นคือ

(50) อันนัดวะฮฺ 3/208, ฟีริหาบ อัฮฺลิลบัยตฺ หน้า 270

(51) อัลอิหฺติญาจญ์ ของ อบูมันศูรฺ อัฏฏ็อบรุสีย์ 2/10 และเนื้อความนี้ยังมีระบุในหนังสือ อาดาบ อัลมะนาบิรฺ ของ หะสัน มัฆนิยะฮฺ หน้า 20

“แท้จริงเจ้าได้เป็นผู้ที่ตั้งภาคีแล้วโอ้หะสัน เฉกเช่นที่บิดาเจ้าๆได้เคยกลายเป็นผู้ที่ตั้งภาคีก่อนหน้าเจ้า...” (52)

อิดรีส อัลหุสัยนีย์ ได้อ้างถึงคำพูดของอะมีรุลมุอฺมินีน อัลหะสันที่ได้กล่าวไว้แก่ชาวชีอะฮฺของท่าน(ผู้สนับสนุน) ว่า

“โอ้ บรรดาชาวอิรักเอ๋ย แท้จริงมีอยู่สามประการที่ทำให้จิตใจฉันรู้สึกเอือมระอา ท้อแท้ และสิ้นหวังกับพวกเจ้า คือ การที่พวกเจ้าสังหารบิดาของฉัน ทิ่มแทงฉัน และปล้นสะดมทรัพย์สินของฉันไป” (53)

3. ทัศนะของอะฮฺลุลบัยตฺต่อชีอะฮฺผู้สนับสนุน

ถึงตรงนี้ขอเสริมท้ายด้วยทัศนะต่างๆของบรรดาอะฮฺลุลบัยตฺที่มีต่อบรรดาชีอะฮฺผู้สนับสนุนพวกเขา ซึ่งได้กล่าวหาว่าบรรดาชีอะฮฺของพวกเขาเป็นผู้ที่กลับกลอก(มุนาฟิก) ดังต่อไปนี้

อิมามญะอฺฟัร อัศศอดิก กล่าวว่า

“อัลลอฮฺไม่ได้ทรงประทานอายัตอัลกุรอานเกี่ยวกับผู้กลับกลอก(มุนาฟิก)เว้นแต่สำหรับผู้ที่อ้างตนว่าเป็นชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุนเรา)” (54)

อิมามอัลกาซิมกล่าวว่า

“ถ้าหากว่าฉันทำการคัดเลือกชีอะฮฺของฉัน แน่นอนฉันจะไม่พบพวกเขาเว้นแต่เด็กรับใช้เท่านั้น และถ้าหากฉันทำการทดสอบพวกเขาแน่นอนฉันจะไม่พบ

---

(52) มุหาวะเราะฮฺ อะกออิดียะฮฺ หน้า 122-123

(53) ละก็อด ชัยยะอะนี อัลหุสัยนฺ เชิงอรรถหน้า 238

(54) ริญาลอัลกัชชีย์ หน้า 254

พวกเขา เว้นแต่บรรดาผู้ที่นอกรีต(มุรตัด)ทั้งนั้น และถ้าหากว่าฉันทำการชำระล้างพวกเขาให้สะอาด แน่นอนว่าไม่มีใครสามารถผ่านอะลีฟแม้แต่คนเดียว” (55)

อิมามอัรริฎอกล่าวว่า

“แท้จริงในหมู่ผู้ที่อ้างตนว่ารักพวกเราชาวอะฮฺลุลบัยตฺนั้น มีผู้ที่เป็นอันตรายต่อบรรดาผู้ที่สนับสนุนเรายิ่งกว่าอันตรายของดัจญาลเสียอีก” (56)

3.2 จดหมายชีอะฮฺถึงมืออัลหุเสนฺ

กาซิม หะมัด อัลอะหฺสาอีย์ อันนัจญ์ฟีย์ กล่าวว่า

“จดหมายนับร้อยฉบับได้ทยอยถึงมืออิมามอัลหุสัยนฺฉบับแล้วฉบับเล่าจนเต็มสองถุงใหญ่ และหนังสือฉบับสุดท้ายที่ชาวกูฟะฮฺส่งมายังท่านโดยผ่านฮานีอฺ อัสสะบีอีย์ และสะอีด บุตร อับดุลลอฮฺ อัลหะนะฟีย์ ดังนั้นท่านจึงเปิดออกและอ่านมัน แล้วท่านก็พบว่าใจความในจดหมายระบุว่า

“ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตาและปรานีเสมอ ถึงอัลหุสัยนฺบุตร อะลี จากชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน)ของบิดาท่าน แท้จริงประชาชนกำลังรอการมาถึงของท่าน และพวกเขาไม่เห็นว่ามีใครที่เหมาะสม(สำหรับตำแหน่งเคาะลีฟะฮฺ)อื่นจากท่าน ดังนั้นท่านจงรีบมาหาอย่างเร่งด่วนที่สุด” (57)

อะหฺมัด อันนะฟีส กล่าวว่า

“จดหมายของชาวกูฟะฮฺได้ไปถึงอัลหุสัยนฺ โดยมีใจความว่า “พวกเรากำลังขาดอิมาม ดังนั้นท่านจงรีบมาหาเรา เผื่อว่าอัลลอฮฺจะทรงรวมเราบนสัจ

---

(55) อัลกาฟีย์ 8/228, มัจญ์มูอะฮฺ วะรอม 2/152

(56) วะสาอิลุชชีอะฮฺ 11/441

(57) อาชูรออฺ หน้า 85, ตุซฺละมุซซะฮฺรออฺ หน้า 141

ธรรมด้วยการมาของท่าน และหนังสือมากมายได้ทยอยไปถึงท่านพร้อมกับลงลายมือชื่อ เพื่อเรียกร้องให้ท่านเดินทางไปยังกูฟะฮฺเพื่อีทำการบัยอะฮฺ(ให้คำสัตยาบัน) แต่งตั้งท่านขึ้นเป็นเคาะลีฟะฮฺ) และเป็นผู้นำประชาชาติในการต่อสู้เพื่อกำราบบรรดาผู้ละเมิดในหมู่บนีอุมัยยะฮฺ เช่นนี้แหละที่องค์ประกอบหลักของขบวนการที่พาดพิงถึงหุสัยนฺได้ก่อตัวขึ้นจนสมบูรณ์ นั่นคือ ประชาชนทั่วไปเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงและยุยง ส่งเสริม และเร่งเร้าให้อิมามอัลหุสัยนฺรีบขึ้นเป็นผู้นำของขบวนการ และสถานที่แห่งความต้องการ ณ เมืองกูฟะฮฺนั้นดำเนินไปในรูปแบบของจดหมายให้คำสัตยาบันต่างๆที่มาจากชาวเมืองกูฟะฮฺ” [58]

มุหัมมัด กาซิม อัลก็อซฺวีนีย์ เล่าว่า

“แท้จริงชาวเมืองอิรักได้ติดต่อกับอัลหุสัยนฺและเขียนจดหมายถึงท่านและเรียกร้องให้ท่านเดินทางไปยังเมืองของพวกเขาเพื่อพวกเขาจะได้ให้คำสัตยาบันและแต่งตั้งท่านขึ้นเป็นเคาะลีฟะฮฺ จนกระทั่งจดหมายของพวกเขาได้มาถึงอัลหุสัยนฺเป็นจำนวนถึง 12,000 ฉบับ ทุกฉบับล้วนมีความหมายเดียวกัน นั่นคือ “แท้จริงผลไม้ได้สุกงอมแล้ว แว่นแคว้นก็เขียวขจี ส่วนท่านก็เดินทางมาสมทบกับกองทหารกลุ่มใหญ่ของท่าน แท้จริงกองทหารของท่านที่เมืองกูฟะฮฺมีจำนวนถึง 100,000 นาย หากท่านไม่มาหาเรา ดังนั้นเราจะฟ้องร้องและเอาผิดกับท่านต่อหน้าพระพักตร์ของอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺ” [59]

นักหะดีษชื่อดังของชีอะฮฺชื่อ อับบาส อัลกุมมีย์ ระบุว่า

---

(58) อะลาคุฏอฺอัลหุสัยนฺ หน้า 94

(59) ฟาฏิอะฮฺ อัลฏ็อฟ หน้า 6

“จดหมายมากมายได้มาถึงมือของอัลหุสัยนฺ จนในวันหนึ่งๆจดหมายมาถึงมือท่านมากถึง 600 ฉบับ ซึ่งทั้งหมดนั้นล้วนมาจากบรรดาผู้ที่ไม่มีสัจจะในสัญญา ถึงกระนั้นท่านก็ยังคงนิ่งเฉยและไม่ได้ตอบกลับไปยังพวกเขาจนกระทั่งจดหมายได้มาถึงท่านเป็นมากถึง 12,000 ฉบับ” [60]

อะลี บุตรมูสา บุตรญะอฺฟัร บุตรฏอวูส อัลหุสัยนีย์ เล่าว่า

“ชาวเมืองกูฟะฮฺได้ทราบข่าวการไปถึงนครมักกะฮฺของอัลหุสัยนฺ และไม่ยอมให้สัตย์สาบานแสดงความจงรักภักดีต่อยะซีด ดังนั้นพวกเขาจึงรวมตัวกัน ณ บ้านของสุลัยมาน บุตรศุร็อด อัลคุซาอีย์ หลังจากที่พวกเขาได้รวมตัวกันจนครบแล้ว สุลัยมาน บุตร ศุร็อด ก็ลุกขึ้นให้คำปราศรัย และได้กล่าวในตอนท้ายของคำปราศรัยว่า

“โอ้ เหล่าชีอะฮฺ ทั้งหลาย แท้จริงพวกเจ้าก็ได้รู้แล้วว่ามุอาวิยะฮฺได้เสียชีวิตแล้ว และได้กลับคืนสู่องค์อภิบาลของเขาแล้ว และลูกของเขาที่ชื่อยะซีดได้ขึ้นดำรงตำแหน่ง(เคาะลีฟะฮฺ)แทนเขา และนี่อัลหุสัยนฺ บุตรอะลี ซึ่งไม่ยอมรับกับการขึ้นดำรงตำแหน่ง(เคาะลีฟะฮฺ)ของเขา และได้เตลิดไปยังมักกะฮฺเพื่อหนีให้พ้นเงื้อมมือของบรรดามารร้ายแห่งตระกูลอบูสุฟยาน ในขณะที่พวกเจ้าเป็นชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน)ของท่านและเคยเป็นชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน)ของบิดาท่านมาก่อน และในวันนี้ท่านกำลังต้องการความช่วยเหลือจากพวกเจ้า ดังนั้นถ้าพวกเจ้ารู้ตัวว่าเป็นผู้ช่วยเหลือท่าน และพร้อมจะต่อสู้กับศัตรูของท่าน ดังนั้นพวกเจ้าก็จงเขียนจดหมายไปถึงท่านเสีย และถ้าพวกเจ้ากลัวว่าจะอ่อนแอและ

(60) มุนตะฮา อัลอามาล 1/430

ล้มเหลว พวกเจ้าก็จงอย่าทอดทิ้งท่านเพียงลำพัง”<28> ดังนั้นพวกเขาจงรีบเขียนจดหมายถึงท่าน[61]

อับบาส อัลกุมมีย์ เล่าว่า

“ดังนั้นชาวชีอะฮฺแห่งเมืองกูฟะฮฺจึงได้รวมตัวกัน ณ บ้านของ สุลัยมาน บุตรศุร็อด อัลคุซาอีย์ แล้วก็พูดถึงการเสียชีวิตของมุอาวิยะฮฺและการให้สัตยาบันแก่ยะซีด หลังจากนั้นสุลัยมานก็ลุกขึ้นกล่าวคำปราศรัยแก่พวกเขาว่า

“แท้จริงพวกเจ้าก็ได้รับรู้แล้วถึงการเสียชีวิตของมุอาวิยะฮฺและการขึ้นปกครองแทนเขาของยะซีดผู้เป็นลูก และแท้จริงอัลหุสัยนฺได้คัดค้าน(และไม่เห็นด้วยกับการขึ้นเป็นเคาะลีฟะฮฺของยะซีด) และท่านก็ได้เดินทางไปยังนครมักกะฮฺ และพวกเจ้าในฐานะที่เป็นชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน) ของท่านและผู้สนับสนุนของบิดาท่าน ถ้าหากพวกเจ้ารู้ตัวว่าเป็นผู้ช่วยเหลือท่าน และพร้อมจะต่อสู้กับศัตรูของท่าน ดังนั้นพวกเจ้าก็จงเขียนจดหมายไปถึงท่านเสีย และถ้าพวกเจ้ากลัวว่าจะอ่อนแอและล้มเหลว พวกเจ้าก็จงอย่าทอดทิ้งท่านเพียงลำพัง” ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวขึ้น(เป็นเสียงเดียว)ว่า “ไม่ (เราจะไม่ทอดทิ้งท่านเพียงลำพัง) แต่พวกเราจะต่อสู้กับสัตรูของท่าน และเราจะต่อสู้ด้วยเรือนร่างของเราเพื่อปกป้องท่าน” หลังจากนั้นพวกเขาก็เขียนจดหมายในนามของสุลัยมานบุตรศุร็อด, อัลมุสัยยิบ บุตรนัจญ์บะฮฺ ริฟาอะฮฺ บุตรชิดาด อัลบะญะลีย์, หะบีบ บุตรมุซอฮิร และบรรดาผู้สนับสนุนชาวกูฟะฮฺคนอื่นๆ ไปยังอัลหุสัยนฺ และส่วนหนึ่งของใจความในจดหมายดังกล่าวคือ

---

(61) อัลลุฮูฟ ของ อิบนุฏฏอวูส หน้า 22, อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮฺ หน้า 58,59, มุนตะฮา อัลอามาล 1/430, อะลาคุฏอ อัลหุสัยนฺ หน้า 93

“ขอความสันติจงประสบแด่ท่าน มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิของอัลลอฮฺที่ทรงทำให้ศัตรูผู้ดื้อดึงและเป็นอันธพาลของท่านต้องแตกหักแท้จริงตอนนี้พวกเราอยู่โดยขาดผู้นำ ดังนั้นท่านจงรีบมาหาเรา เผื่อว่าอัลลอฮฺจะทรงบันดาลให้พวกเราได้ร่วมมือกันด้วยการมาของท่านเพื่อผดุงสัจธรรม ส่วนอันนุอฺมาน บุตรบะชีรฺ ผู้ปกครองเมืองกูฟะฮฺอยู่แต่ในคฤหาสน์ของเขาตามลำพัง พวกเราไม่ร่วมละหมาดญุมอัตหรือละหมาดญะมาอะฮฺ หรือแม้แต่ละหมาดอีดตามหลังเขา และหากพวกเราทราบข่าว(แน่ใจ)ว่าท่านจะเดินทางมาหาพวกเราจริง แน่นอนพวกเราจะขับไล่เขาออกจากเมืองนี้ให้กลับไปยังเมืองชาม อินชาอัลลอฮฺ”

หลังจากนั้น พวกเขาก็มอบจดหมายให้กับอับดุลลอฮฺ บุตรมัสมะอฺ อัลฮัมดานีย์ และอับดุลลอฮฺ บุตรวาลิน พร้อมกับสั่งให้ทั้งสองรีบนำจดหมายไปให้อัลหุสัยนฺ ดังนั้นทั้งสองจึงรีบออกเดินทางไปพบอัลหุสัยนฺ ณ นครมักกะฮฺ ในวันที่ 10 ของเดือนเราะมะฎอน หลังจากที่ชาวกูฟะฮฺได้ส่งจดหมายไปแล้วพวกเขาก็รอดูเหตุการณ์อยู่สองวัน หลังจากนั้นพวกเขาก็ส่งก็อยส์ บุตรมัสฮัร อัศศ็อยดาวีย์, อับดุลลอฮฺ บุตรชิดาด และอัมมาเราะฮฺ บุตรอับดุลลอฮฺ อัสสะลูลีย์ไปหาอัลหุสัยนฺ พร้อมกับจดหมายจำนวน 150 ฉบับ หลังจากนั้นพวกเขาก็รอดูเหตุการณ์ต่ออีกสองวัน แล้วก็ส่งฮานีอฺ บุตรฮานีอฺ อัสสะบีอีย์ และสะอีด บุตรอับดุลลอฮฺ อัลหะนะฟีย์ไปหาอัลหุสัยนฺอีก โดยในจดหมายมีใจความว่า

“ด้วยพระนามของอัลลอฮฺผู้ทรงเมตตาและปรานีเสมอ ถึงอัลหุสัยนฺ บุตรอะลี จากชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน)ของท่านที่เป็นชาวมุสลิมและมุอฺมินทั้งหลาย ดังนั้นท่านจงรีบเร่งเดินทางมาหาพวกเรา เพราะขณะนี้ประชาชนกำลังตั้งตารอ

คอยการมาเยือนของท่าน และเราไม่เห็นใครเหมาะสมสำหรับพวกเขานอกจากท่าน ดังนั้นจงรีบเดินทางมาอย่างเร่งด่วนที่สุด ขอจงประสบแต่ความสันติ”

หลังจากนั้น ชะบัษ บุตรริบอีย์, หิญาร บุตรอับญัรฺ, ยะซีด บุตรอัลหาริษ บุตรรุวัยยิม บุตรก็อยสฺ, อัมรู บุตรอัลหัจญาจญ์ อัซซะบีดีย์ และมุหัมมัด บุตรอัมรู อัตตะมีมีย์ ก็ได้เขียนจดหมายไปถึงท่านอีกโดยมีใจความว่า

“แท้จริงแว่นแคว้นได้กลายเป็นสีเขียวขจีไปหมดแล้ว และผลไม้ก็กำลังสุกงอมอย่างเต็มที่ ดังนั้น หากท่านมีความประสงค์ก็จงมาหาทหารของท่านที่กำลังชุมนุมอยู่ และความสถาพร ความปรานี และความประเสริฐของอัลลอฮฺจงประสบแด่ท่าน” [62]

3.3 อัลหุสัยนฺส่งมุสลิม บุตรอะกีล

ริฎอ หุสัยนฺ ศุบหฺ อัลหะสะนีย์ เล่าว่า

“ดังนั้น มุสลิม บุตรอะกิลจึงเดินทางออกจากมักกะฮฺในกลางเดือนเราะมะฎอน และไปถึงยังกูฟะฮฺในวันที่ 5 ของเดือนเชาวาล และชาวชีอะฮฺก็ทยอยกันมาให้สัตย์สาบานตนแสดงความจงรักภักดีต่อมุสลิม(ในฐานะตัวแทนของอัลหุสัยนฺ) จนกระทั่งมีจำนวนถึง 18,000 นาย และในรายงานของ อัชชะอฺบีย์ ระบุว่าผู้ที่ไปให้สัตย์สาบานตนกับมุสลิมมีจำนวนถึง 40,000 นาย” [63]

ฮาชิม มะอฺรูฟ อัลหะสะนีย์ เล่าว่า

“ในบางกระแสรายงาน ดูเหมือนว่ามุสลิม บุตรอะกีล ได้รู้สึกว่าลางไม่ค่อยดีนักในการเดินทางของท่านในครั้งนั้น เพราะท่านตระหนักดีว่าชาวอิรักนั้น

(62) มุนตะฮา อัลอามาล 1/430, อัลลุฮูฟ หน้า 22, อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮฺ หน้า 58

(63) อัชชีอะฮฺ วะอะชูรออฺ หน้า 167

มีนิสัยที่พลิกแพลงอยู่ตลอดเวลา และมีจุดยืนที่คดงอและเพิกเฉยต่ออะมีรุลมุอฺมินีน(อะลี)ผู้เป็นลุงของท่าน ซึ่งปรารถนาที่จะสละทิ้งพวกเขาด้วยการตายจากหรือถูกฆ่าตายเสีย และการทรยศของพวกเขาต่ออัลหะสันลูกพี่ลูกน้องของท่านจนทำให้ท่านจำต้องสละอำนาจการปกครองและมอบให้กับมุอาวิยะฮฺ และแท้จริงท่านได้พยายามอธิบายอย่างตรงไปตรงมาเพื่อให้อัลหุสัยนฺตระหนักในสิ่งดังกล่าว แต่อัลหุสัยนฺกลับยืนกรานที่จะให้ท่านปฏิบัติภารกิจอันสำคัญให้จงได้ และกล่าวหาว่าท่านเป็นคนที่ขี้ขลาดและไม่ฉลาด ดังนั้นท่านจึงเดินทางไปในสภาพของคนที่ต้องประสบกับโชคร้ายอันเนื่องจากภารกิจสำคัญในครั้งนี้ และหลังจากที่หนึ่งสองผู้นำทางของท่านได้เสียชีวิตลงกลางทางเพราะความกระหายหลังจากที่พวกเขาได้หลงทาง ท่านจึงเขียนจดหมายไปถึงอัลหุสัยนฺอีกครั้งเพื่อขอให้ล้มเลิกภารกิจในครั้งนี้ แต่อัลหุสัยนฺยังคงคะยั้นคะยอให้ท่านเดินทางไปยังเมืองกูฟะฮฺให้จงได้ ดังนั้นท่านจึงจำต้องเดินทางไปจนถึงเมืองกูฟะฮฺและชาวกูฟะฮฺก็ต้อนรับท่านด้วยความยินดียิ่ง แล้วพักอยู่บ้าน อัลมุคตารฺ บุตรอบีอุบัยดฺ อัษษะเกาะฟีย์ แล้วท่านก็เริ่มออกไปพบปะผู้คนเพื่อเชิญชวนให้ภักดีต่ออัลหุสัยนฺ จนกระทั่งผู้ที่ให้สัตย์สาบานตนเพื่อที่จะร่วมเป็นร่วมตายมีจำนวน 40,000 นาย และในบางรายงานระบุว่ามีจำนวนน้อยกว่านั้น ส่วนอะมีรเมืองกูฟะฮฺของยะซีดในขณะนั้นคือ อันนุอฺมาน บุตรบะชีร ท่านเป็นคนที่ชอบสันติไม่ชอบความแตกแยกและชอบที่จะโอนอ่อนและให้อภัยเสมอ” (64)

อับดุลหุสัยนฺ ชะเราะฟุดดีน อัลมูสะวีย์ เล่าว่า

“ชาวชีอะฮฺทยอยกันเดินทางไปหามุสลิม บุตรอะกีลจนกระทั่งอันนุอฺมาน บุตรบะชีรทราบเรื่อง (ขณะนั้นท่านเป็นวะลีของเมืองกูฟะฮฺซึ่งแต่งตั้งโดย

(64) สีเราะฮฺ อัลอะอิมมะฮฺ อัลอิษนัย อะชะเราะ 2/57-58

มุอาวิยะฮฺและยะซีรก็เห็นด้วย) และทราบถึงสถานที่ที่มุสลิมพักพิงอยู่ แต่ท่านก็ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนต่อมุสลิมแต่อย่างใด” (65)

อับดุรร็อซฺซาก อัลมูสะวีย์ อัลมุกฺริม เล่าว่า

“และชาวชีอะฮฺได้ต้อนรับมุสลิม ณ บ้านของ อัลมุคตารฺ ด้วยความปีติยิ่ง และแสดงออกถึงความจงรักภักดีและยอมปฏิบัติตามทำให้มุสลิมรู้สึกยินดีและรื่นเริง และชาวชีอะฮฺก็เริ่มทยอยไปให้สัตย์สาบานตนต่อท่านจนมีระบุในสมุดบันทึกวามีจำนวนถึง 18,000 นาย และบางรายงานระบุว่ามีจำนวนถึง 25,000 นาย และในรายงานของอัชชะอฺบีย์ระบุว่าบรรดาผู้ที่ไปให้สัตย์สาบานมีจำนวนถึง 40,000 นาย ดังนั้นมุสลิมจึงเขียนจดหมายถึงอัลหุสัยนฺโดยผ่านอับสฺ บุตรชะบีบ อัชชากิรีย์ เพื่อแจ้งข่าวให้ทราบถึงการรวมตัวของชาวกูฟะฮฺเพื่อจงรักภักดีต่อท่านกำลังรอท่านอยู่ โดยท่านได้กล่าวในหนังสือว่า

“ผู้นำย่อมไม่โกหกต่อครอบครัวของเขา และแท้จริงชาวกูฟะฮฺได้ให้สัตย์สาบานตนต่อฉันเป็นจำนวนถึง 18,000 นาย...” (66)

อับบาส อัลกุมมีย์ เล่าว่า

“อัลมุฟีด และท่านอื่นๆกล่าวว่า “ประชาชนได้ให้สัตย์สาบานตนต่อมุสลิม บุตรอะกีล จนมีจำนวนถึง 18,000 นาย ดังนั้น มุสลิมจึงเขียนจดหมายแจ้งไปยังอัลหุสัยนฺถึงข่าวการให้สัตย์สาบานของชาวกูฟะฮิที่มีจำนวนถึง 18,000 นายนั้น และสั่งให้ท่านเดินทางไปยังเมืองกูฟะฮฺ” (67)

อับบาส อัลกุมมีย์ ยังเล่าอีกว่า

---

(65) อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮฺ หน้า 61

(66) มักตัล อัลหุสัยนฺ หน้า 147, มะอฺสาต อิหฺดา วะสิตตีน หน้า 24

(67) มุนตะฮา อัลอามาล 1/436

"และในรายงานข้างต้นยังระบุว่า ชาวชีอะฮฺได้เริ่มทยอยกันไปยังบ้าน ฮานีอฺ อย่างลับๆและซ่อนเร้น เพื่อให้สัตย์สาบานตนต่อมุสลิม และท่านก็สั่งให้ทุกคนที่มาหาท่านสาบานตนว่าจะปกปิดและไม่แพร่งพรายเรื่องดังกล่าว ดังนั้นเหตุการณ์ดังกล่าวจึงดำเนินไปจนกระทั่งผู้ที่มาให้สัตย์สาบานตนมีจำนวนถึง 25,000 นาย ในขณะที่อิบนุซิยาด ยังไม่รู้ว่าพวกเขาใช้สถานที่ใดสำหรับการพบปะ"[68]

3.4 อัลหุสัยนฺเดินทางไปกูฟะฮฺ

อับบาส อัลกุมมีย์ และอับดุลฮาดี อัศศอลิหฺ ระบุว่า เมื่ออัลหุสัยนฺต้องการจะเดินทางออกจากมักกะฮฺนั้น ท่านจึงทำการเฏาะวาฟ สะแอ ขลิบผม และตะหัลลุลจากอิหฺรอมหัจญ์ เพราะท่านไม่สามารถที่จะทำหัจญ์ให้เสร็จสมบูรณ์ได้เพราะกลัวว่าจะถูกจับกุมหรือถูกสังหารที่มักกะฮฺเสียก่อน และได้รวบรวมพี่น้องของท่านในคืนที่ 8 ของเดือน ซุลหิจญะฮฺ แล้วกล่าวปราศรัยแก่พวกเขาว่า

"มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิของอัลลอฮฺ สิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ย่อมต้องเกิดขึ้น และไม่มีอำนาจใดๆนอกจากด้วยความ ช่วยเหลือของอัลลอฮฺเท่านั้น และความสถาพรจงประสบแด่ศาสนทูตของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดเส้นตายแก่ลูกหลานอาดัม... ความรักความห่วงใยที่นบียะอฺกูบมีต่อนบีญูซุฟก่อนหน้าเราไม่ได้ทำให้ฉันเศร้าโศกเสียใจแต่อย่างใด และพระองค์ทรงให้ฉันเลือกสถานที่ฆาตกรรมที่ฉันจะต้องพานพบ เสมือนกับว่าเรือนร่างของฉันถูกฉีกขาดโดยจิ้งจอกทะเลทรายที่อาศัยอยู่ระหว่างนะวาวีสและกัรบะลาอฺ แล้วมันก็กัดกินและกลืนชิ้นส่วนของร่างกายฉันลงในกระเพาะด้วยความอยากและหิวโหย ไม่มีที่ที่จะ

---

(68) มุนตะฮา อัลอามาล 1/437

หลบหนีจากวันที่พระองค์ได้ทรงกำหนดด้วยปากกา เมื่ออัลลอฮฺทรงโปรดปรานเราชาวอะฮฺลุลบัยตฺก็พึงพอใจด้วย เราจะอดทนต่อการทดสอบของพระองค์ และหวังว่าพระองค์จะทรงตอบแทนเราด้วยผลบุญของบรรดาผู้อดทนอย่างเต็มเปี่ยม...” (69)

ดร. อะหฺมัด รอสิม อันนะฟีส เล่าว่า

“นักกวีที่ชื่อฟะรัซฺดักได้พบกับกองคาราวานของอัลหุสัยนฺ ดังนั้นเขาจึงให้สลามท่านแล้วถามท่านว่า “โอ้หลานของท่านรสูลุลลอฮฺ มีอะไรถึงทำให้ท่านต้องรีบเสร็จจากการทำหัจญ์?” ท่านจึงตอบว่า “ถ้าฉันไม่รีบเสร็จจากการทำหัจญ์แน่นอนฉันต้องถูก...” หลังจากนั้นอัลหุสัยนฺก็ได้สอบถามเกี่ยวกับประชาชนชาวกูฟะฮฺ ฟะรัซฺดักจึงตอบว่า “จิตใจของพวกเขาอยู่กับท่าน แต่คมดาบของพวกเขาจ้องที่จะสังหารท่าน” ดังนั้นอัลหะสัยนฺจึงกล่าวว่า “เจ้าพูดถูก แต่กิจการต่างๆเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ และทุกๆวันจะอยู่ในความดูแลของพระองค์ หากแม้นว่าพระองค์ทรงลิขิตเราในสิ่งที่เราชอบและเราพอใจเราก็ขอขอบคุณพระองค์ในความโปรดปรานของพระองค์ และหากแม้นว่าพระองค์ทรงลิขิตในสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนา ดังนั้นจึงไม่ห่างไกลนักสำหรับผู้ที่มีเจตนาบริสุทธิ์และมีวิถีการดำเนินชีวิตที่ยำเกรง” (70)

อะลี บุตรมูสา บุตรญะอฺฟัร บุตรฏอวูส อัลหุสัยนีย์ เล่าว่า

“นักรายงานเล่าว่า หุสัยนฺได้เดินทางไปก่อนถึงกูฟะฮฺประมาณสองช่วงการเดินทาง จู่ๆท่านก็พบกับอัลหุรฺ บุตรยะซีด พร้อมกับหน่วยทหารอีก 1,000 นาย ดังนั้นอัลหุสัยนฺจึงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้ามาเพื่อให้ความช่วยเหลือเราหรือมาเพื่อสังหารเรากันแน่?” เขาจึงตอบว่า “หามิได้ เรามาเพื่อสังหารท่าน โอ้อบูอับดิล

---

(69) มุนตะฮา อัลอามาล 1/453, ค็อยรุลอัศหาบ หน้า 33

(70) อะลาคุฏฺอัลหุสัยนฺ หน้า 99-100, อัชชีอะฮฺ วะอะชูรออฺ หน้า 178

ลาฮฺ” ดังนั้นอัลหุสัยนฺจึงกล่าวขึ้นว่า “ไม่มีอำนาจและความสามารถใดๆเว้นแต่ด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่และสูงส่ง” หลังจากนั้นก็เกิดการปะทะคารมกันระหว่างทั้งสอง จนกระทั่งอัลหุสัยนฺได้กล่าวแก่เขาว่า “ถ้าหากว่าท่านไม่ได้เป็นอย่างที่มีระบุไว้ในจดหมายอันมากมายของพวกเจ้าที่เขียนมาถึงฉันและไม่ได้เป็นไปตามที่บรรดาตัวแทนของพวกเจ้าได้มาหาฉัน ดังนั้นฉันก็ขอเดินทางกลับไปยังที่ที่ฉันมา ดังนั้นอัลหุรฺและพวกพ้องของเขาจึงรั้งท่านไว้แล้วอัลหุรฺกล่าวก็แก่ท่านว่า “แต่ทว่า โอ้หลานของท่านรสูลเจ้าต้องเลือกเอาวิธีการใดก็ได้ที่ไม่ใช่กลับไปยังมะดีนะฮฺหรือเดินทางเข้ากูฟะฮฺ แน่นอนว่าข้าจะได้มีเหตุผลบอกแก่อิบนุซิยาดได้ว่าท่านได้คลาดเส้นทางกับข้า” ดังนั้นอัลหุสัยนฺจึงเลียบไปทางซ้ายจนถึงเขตที่มีชื่อว่าอะซีบอัลฮะญานาต” [71]

อายะตุลลอฮฺ มุหัมมัด ตะกีย์ อาล บัหฺรุลอุลูม เล่าว่า

“อัลหุสัยนฺได้เดินทางออกจากมักกะฮฺในสภาพที่นุ่งผ้าถุง ผ้าสไบและรองเท้าแตะอีกคู่หนึ่ง จนกระทั่งท่านได้พบกับชาวกูฟะฮฺ ดังนั้นท่านจึงสรรเสริญอัลลอฮฺและชมเชยพระองค์แล้วกล่าวแก่พวกเขาว่า “แท้จริงกิจการนี้อยู่ในกำมือของอัลลอฮฺแล้วกำมือของพวกเจ้า และแท้จริงฉันไม่คิดที่จะเดินทางมาหาพวกเจ้าจนกระทั่งจดหมายของพวกเจ้าได้ทยอยมาถึงฉัน ซึ่งถูกส่งไปยังฉันโดยผ่านตัวแทนของพวกเจ้า ว่า “กรุณาเดินทางมาหาพวกเรา เพราะพวกเรากำลังขาดผู้นำและหวังว่าอัลลอฮฺจะทรงรวมเราอยู่บนบนทางนำด้วยการมาของท่าน” และหากว่าพวกเจ้ายังคงมีจุดยืนเช่นนั้น ดังนั้นฉันก็ได้มาหาพวกเจ้าแล้ว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจงแสดงให้ฉันเห็นถึงคำมั่นสัญญานั้นเพื่อฉันจะได้สบายใจ และหากว่าการมาของฉันทำให้พวกเจ้าต้องลำบากใจ ฉันก็จะแยกย้ายจากพวกเจ้ากลับคืนสู่

(71) อัลลุฮูฟ หน้า 47, อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮฺ หน้า 87

สถานที่ที่ฉันมา ดังนั้นพวกเขาทุกคนจึงนิ่งเงียบ หลังจากนั้นอัลหัจญาจญ์ บุตรมัสรูกก็อะซานเพื่อละหมาดซุฮฺริ อัลหุสัยนฺจึงกล่าวแก่อัลหุรรฺว่า "เจ้าจะละหมาดพร้อมกับพวกพ้องของเจ้าใช่ไหม?" อัลหุรฺตอบว่า "ไม่ แต่พวกเราทุกคนจะละหมาดพร้อมกับท่าน" ดังนั้น อัลหุสัยนฺจึงละหมาดกับพวกเขา หลังจากที่เสร็จจากการละหมาดแล้ว อัลหุสัยนฺก็หันหน้าไปทางพวกเขา แล้วกล่าวคำปราศรัยว่า "โอ้มนุษย์เอ๋ย แท้จริงถ้าหากว่าพวกเจ้ายำเกรงอัลลอฮฺและสำนึกในสิทธิของเจ้าของมัน พวกเจ้าก็จะเป็นผู้ที่อัลลอฮฺทรงพอใจที่สุด และเราผู้เป็นครอบครัวของท่านรสูลุลลอฮฺเหมาะสมที่จะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวมากกว่าบรรดาผู้ที่แอบอ้างในสิ่งที่ไม่ใช่ของพวกเขา และบรรดาผู้ที่ดำเนินกิจการด้วยความอธรรมและเป็นศัตรู และถ้าหากว่าพวกเจ้าไม่ยอมรับเราเพราะไม่พอใจต่อพวกเรา และไม่รู้ถึงสิทธิของเรา และความคิดของพวกเจ้าขณะนี้ตรงข้ามกับสิ่งที่พวกเจ้าได้ระบุไว้ในจดหมายที่ถูกส่งไปถึงฉัน ฉันก็จะจากพวกเจ้าไป" ดังนั้นอัลหุรฺจึงกล่าวขึ้นว่า "ฉันไม่รู้ว่าท่านพูดถึงหนังสืออะไร?" ดังนั้นอัลหุสัยนฺจึงสั่งให้อุกบะฮฺ บุตรสัมอาน นำย่ามทั้งสองใบที่เต็มไปด้วยจดหมายออกมา อัลหุรฺจึงกล่าวว่า "แท้จริงฉันไม่ได้อยู่ในกลุ่มพวกนั้น และแท้จริงฉันถูกสั่งไม่ให้ฉันแยกทางจากท่านจนกว่าฉันจะนำท่านไปพบอิบนุซิยาดที่เมืองกูฟะฮฺ" ดังนั้นอัลหุสัยนฺจึงกล่าวว่า "ความตายย่อมเป็นการง่ายกว่าสิ่งนั้นสำหรับเจ้า" แล้วอัลหุสัยนฺก็สั่งให้พรรคพวกที่มาด้วยกันกลับขึ้นพาหนะ ดังนั้นอัลหุรฺจึงเข้าขัดขวางกลุ่มของอัลหุสัยนฺไม่ให้เดินทางกลับไปยังมะดีนะฮฺ ดังนั้นอัลหุสัยนฺจึงกล่าวแก่อัลหุรฺว่า "ขอให้แม่เจ้าตาย(ฉิบหาย)ไปจากเจ้า เจ้าต้องการอะไรจากเรา?" อัลหุรฺจึงกล่าวว่า "ถ้าเป็นชาวอาหรับอื่นจากเจ้ากล่าวแก่ฉันเช่นนี้ ฉันจะไม่ปล่อยให้เขาสามารถกล่าวสาปแช่งนี้อีกอย่างแน่นอน ฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ฉันไม่เคย

กล่าวถึงแม่ของท่าน เว้นแต่ในสภาพที่ฉันยกย่องที่สุด แต่ทว่า ระหว่างเราขอให้พบกันครึ่งทาง นั่นคือเราจะไม่พาท่านไปยังกูฟะฮฺและท่านต้องไม่กลับไปยังมะดีนะฮฺ เพื่อให้เราสามารถหาข้ออ้างแก่อิบนุซิยาดได้ เผื่อว่าอัลลอฮฺจะทรงประทานความปลอดภัยแก่เราทุกคน และฉันก็จะได้ไม่ถูกลงโทษเพราะเรื่องของท่าน” [72]

และมีนักเขียนชั้นแนวหน้าและน่าเชื่อถือของชีอะฮฺจำนวนไม่น้อยที่ได้บันทึกและเล่าเหตุการณ์ความพยายามของอัลหุสัยนฺเพื่อจะเดินทางกลับไปยังมะดีนะฮฺหลังจากที่ท่านถูกชีอะฮฺทรยศและหักหลัง อาทิเช่นอับบาส อัลกุมมีย์[73], อับดุรร็อซซาก อัลมูสาวีย์ อัลมุกริม[74], บากิร ชะรีฟ อัลกุเราะชีย์[75], อะหฺมัด รอสิม อันนะฟีส[76], ฟาฎิล อับบาส อัลหะยาวีย์[77], ชะรีฟ อัลยะวาฮิรีย์[78], อะสัด หัยดัร[79], อัรวา เกาะศีร เกาะลีฏ[80], มุหฺสิน อัลหุสัยนีย์[81], อับดุลฮาดี อัศศอลิหฺ (อ้างโดยอับดุลหุสัยนฺ ชะริฟุดดีน)[82] และเราะฎีย์ อัลก็อซวีนีย์[83]

---

(72) วากิอะฮฺ อัลฏ็อฟฟฺ ของบะหฺรุลอุลูม หน้า 191-192

(73) มุนตะฮา อัลอามาล หน้า 464, นัฟสุ อัลมะฮฺมูม หน้า 170

(74) มักตัล อัลหุสัยนฺ หน้า 183

(75) ฟี หะยาต อัลอิมาม อัลหุสัยนฺ หน้า 102

(76) อะลาคุฏอ อัลหุสัยนฺ หน้า 102

(77) มักตัล อัลหุสัยนฺ หน้า 11

(78) มุษีรุลอะหฺซาน หน้า 43

(79) มะอัลหุสัยนฺ ฟี นะฮฺเฎาะติฮี หน้า 165

(80) คุฏ็อบ อัลมะสีเราะฮฺ อัลกัรบะลาอิยะฮฺ หน้า 49

(81) อัลอิมาม อัลหุสัยนฺ บะศีเราะฮฺ วะหะฎอเราะฮฺ หน้า 82

(82) อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮฺ หน้า87

(83) ตุซฺละมุ อัซซะฮฺรออฺ หน้า 174 และต่อจากนั้น

อับบาส อัลกุมมีย์ ยังเล่าอีกว่า

“อัลหุสัยนฺได้เดินทางจนถึงคฤหาสถ์บนีมุกอติล แล้วท่านก็พบว่ามีเต็นท์กางอยู่ มีหอกที่ถูกปักไว้ และม้าที่กำลังยืนอยู่ ดังนั้นอัลหุสัยนฺจึงกล่าวขึ้นว่า “เต็นท์ของผู้ใดกัน?” พวกเขาจึงตอบว่า “เป็นเต็นท์ของอุบัยดิลลาฮิ บุตรอัลหุรฺ อัลญุอฺฟีย์ อัลหุสัยนฺจึงส่งอัลหัจญาจญ์ บุตรมัสรูก อัลญุอฺฟีย์ให้ไปหา หลังจากที่มีการโต้ตอบสลามกันแล้ว อุบัยดุลลอฮฺจึงถามขึ้นว่า “มีอะไรอยู่หลังท่าน” หัจญาจญ์จึงตอบว่า “ข้างหลังฉัน โอ้อิบนุลหุรฺ แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงมอบความประเสริฐให้แก่เจ้าเพื่อให้เจ้ารับไว้” อุบัยดุลลอฮฺจึงถามว่า “มันคืออะไรหรือ?” ดังนั้นหัจญาจญ์จึงตอบว่า “นั่นคืออัลหุสัยนฺ บุตรอะลี ท่านจะมาเชิญชวนเจ้าให้ช่วยเหลือท่าน ถ้าหากเจ้าต่อสู้พร้อมกับท่าน เจ้าก็จะได้รับการตอบแทนจากอัลลอฮฺ และถ้าหากเจ้าถูกฆ่าตาย เจ้าจะตายชะฮีด” ดังนั้นอุบัยดุลลอฮฺ จึงกล่าวว่า “ขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮฺ โอ้ หัจญาจญ์เอ๋ย ฉันไม่ได้ออกมาจากเมืองกูฟะฮฺมาปักหลักอยู่ ณ ที่นี่ เว้นแต่เพราะฉันกลัวว่าอัลหุสัยนฺจะเดินทางเข้ากูฟะฮฺขณะที่ฉันอยู่ที่นั่น แต่ฉันก็ไม่สามารถให้ความ ช่วยเหลือท่านได้ เพราะแท้จริงไม่มีชีอะฮฺคนใดหรือผู้ช่วยคนใดที่เมืองกูฟะฮฺ เว้นแต่ล้วนเป็นผู้ที่ชมชอบทางโลก นอกจากไม่กี่คนเท่านั้นที่อัลลอฮฺทรงปกป้องพวกเขา ดังนั้นเจ้าจงกลับไปและบอกท่านเกี่ยวกับสิ่งดังกล่าว” ดังนั้นอัลหุสัยนฺ จึงลุกขึ้นสวมรองเท้าและเดินเข้าไปหาอุบัยดิลลาฮฺพร้อมๆกับพรรคพวกของท่านและครอบครัว หลังจากที่ท่านเข้าไปในเต็นท์และให้สลามแล้ว อุบัยดิลลาฮฺก็โดดเข้ากอดจูบมือและเท้าของท่าน แล้วหุสัยนฺก็นั่งลง แล้วกล่าวแก่อุบัยดิลลาฮฺว่า “โอ้ อิบนุลหุรฺ แท้จริงชาวเมืองของพวกเจ้าได้เขียนจดหมายไปถึงฉันและได้แจ้งแก่ฉันว่าพวกเขาพร้อมที่จะช่วยเหลือฉันและพวกเขาก็ได้เรียกร้องให้ฉันมาหาพวกเขา ดังนั้นฉันจึง

เดินทางมา แต่เหตุการณ์ไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเขาคิด ดังนั้นฉันจึงขอเชิญชวนเจ้าให้ช่วยเหลือเราอะฮฺลุลบัยตฺ เพราะถ้าหากว่าเราได้สิทธิของเรากลับคืนมาเราก็ขอสรรเสริญอัลลอฮฺและเราขอน้อมรับมัน และถ้าหากเราถูกขัดขวางจากสิทธิที่เราพึงได้รับ และเราอธรรมเจ้าก็จะได้เป็นผู้ช่วยเหลือเราอีกคนหนึ่งในการเรียกร้องสิทธิอันชอบธรรม”

อุบัยดิลลาฮฺจึงกล่าวว่า “โอ้หลานของท่านรสูลและครอบครัวของท่าน หากแม้ว่าที่เมืองกูฟะฮฺมีชีอะฮฺ(ผู้สนับสนุน)และผู้ช่วยเหลือที่ยอมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับท่าน แน่นอนว่าฉันนี่แหละที่จะเป็นผู้ที่เข้มแข็งที่สุดในหมู่พวกเขา แต่ทว่า ฉันเห็นบรรดาชีอะฮฺของท่านที่เมืองกูฟะฮฺต่างละทิ้งบ้านเรือนของตนเพราะเกรงกลัวต่อคมดาบของบนีอุมัยยะฮฺ”

ดังนั้นอัลหุสัยนฺจึงเดินผละจากเขาไป...[84]”

3.5 มุสลิม บุตรอะกีลถูกหักหลัง

ฮาชิม มะอฺรูฟ กล่าวว่า

“แท้จริงเจ้าเมืองคนใหม่สามารถใช้เล่ห์กลที่แนบเนียนเพื่อจับกุมฮานีอฺ บุตรอุรวะฮฺผู้ซึ่งให้ที่พักพิงแก่(มุสลิม บุตรอะกีล)ตัวแทนของอัลหุสัยนฺ และได้ให้การดูแลเขาเป็นอย่างดี ทั้งยังมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นและวางแผน แต่เขากลับถูกจับและถูกสังหารในที่สุดหลังจากที่ได้มีการเจรจากันระหว่างทั้งสองเป็นเวลานาน และร่างของเขาถูกโยนลงมาจากคฤหาสน์ตกลงมาต่อหน้าประชาชนที่มาห้อมล้อมรอบๆตัวเขา ดังนั้นความหวาดกลัวและอ่อนแอ

---

(84) มุนตะฮา อัลอามาล 1/466 และในเชิงอรรถ หน้า 177 ของหนังสือเล่มเดียวกัน

จึงได้เข้ามาครอบงำจิตใจของพวก เขาและทุกคนต่างก็กลับไปยังบ้านของตน เสมือนกับว่าเหตุการณ์ดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับพวกเขา” (85)

มุหัมมัด กาซิม อัลก็อซวีนีย์ เล่าว่า

“หลังจากที่อิบนุซิยาดเข้ามายังกูฟะฮฺ เขาก็ได้ส่งสารไปยังหัวหน้าหมู่บ้านและหัวหน้าชนเผ่าต่างๆเพื่อข่มขู่พวกเขาด้วยกองทัพแห่งเมืองชาม พร้อมกับให้เครื่องยังชีพแก่พวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงค่อยๆแยกตัวออกจากมุสลิมจนสุดท้ายเหลือมุสลิมอยู่แต่เพียงลำพัง” (86)

อับดุลหะสัน นูรุดดีน อัลกามุลีย์ กล่าวว่า

“ดังนั้น ประชาชนจึงเริ่มตีตัวออกห่างจากเขา สตรีแต่ละคนต่างก็จะไปหาลูกและพี่น้องของนางแล้วกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงออกห่างจากเขาเสีย”... ดังนั้นพวกเขาจึงทยอยกันออกห่างจากมุสลิมจนบ่ายวันหนึ่งขณะที่อิบนุอะกีลละหมาดมัฆริบเขาพบว่ามีคนมาละหมาดกับเขาเพียง 30 คน ดังนั้นเขาจึงเดินออกจากมัสญิด จนในที่สุดก็ไม่เหลือใครเลยแม้แต่คนเดียว” (87)

นี่แหละคือสิ่งที่มุสลิม บุตรอะกีลเคยสังหรณ์มาก่อน เมื่อครั้งที่ท่านขอร้องให้อัลหุสัยนฺปลดท่านออกจากหน้าที่อันสำคัญนี้ เนื่องเพราะท่านทราบดีถึงความสับปลับและทรยศของชีอะฮฺต่ออะลีผู้เป็นลุงของท่าน และอัลหะสัน และวันนี้สิ่งที่ท่านเคยคาดคะเนไว้เป็นความจริงขึ้นมาแล้ว และแล้วมุสลิมก็ถูก

---

(85) สีเราะฮฺ อัลอะอิมมะฮฺ อัลอิษนัย อะชะเราะ 2/61

(86) ฟาญิอะฮฺ อัลฏ็อฟ หน้า 7 และในความหมายเดียวกันนี้ใน ตุซฺละมุ อัซซะฮฺรออฺ หน้า 149 และดู สะฟีร อัลหุสัยนฺ มุสลิม บุตรอะกีล หน้า 50 และต่อจากนั้น และหน้า 113

(87) มะอฺสาต อิหฺดา วะสิตตีน หน้า 27

สังหารต่อหน้าต่อตาบรรดาผู้ที่เชื้อเชิญท่านมาและบรรดาผู้ที่สัตย์สาบานต่อท่านในนามของอัลหุสัยนฺ

อับดุลหุสัยนฺ ชะเราะฟุดดีน ได้ระบุถึงเหตุการณ์การทรยสของชาวชีอะฮฺรุ่นก่อน<38>ที่มีต่อมุสลิม บุตรอะกีลว่า

"แต่ทว่า หลังจากนั้นพวกเขาก็ได้ทำลายคำสัตย์สาบาน และล้มเลิกสัญญาที่เคยให้ไว้ และไม่เคยยืนหยัดบนสัญญา และไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงที่มีให้ ดังนั้นท่านจึงต้องประสบกับเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุด...โดยที่สัตรูได้เข้ามาหาท่านทั้งทางทิศใต้และทิศเหนือ และได้โอบล้อมท่านทั่วทุกด้าน ในขณะที่ท่านมีเพียงท่านคนเดียวโดดๆ ไม่มีผู้ช่วยเหลือและไม่มีผู้สนับสนุนแม้แต่คนเดียว...จนกระทั่งท่านตกเป็นเชลยศึกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู" [88]

3.6 ข่าวที่เศร้าสลด

อับบาส อัลกุมมีย์ เล่าว่า

"หลังจากนั้น อัลหุสัยนฺก็ได้แต่รอเวลา จนกระทั่งเวลาก่อนรุ่งอรุณ ท่านจึงสั่งเด็กๆทั้งชายและหญิงมาพร้อมกับท่านให้เตรียมน้ำไว้มากๆ หลังจากนั้นกองคาราวานของท่านก็ออกเดินทางต่อจนกระทั่งถึงเขตซะบาละฮฺ ก็มีข่าคราวเกี่ยวกับอับดุลลอฮฺ บุตรยักติรมาถึงท่าน ดังนั้นท่านจึงเรียกพรรคพวกให้รวมตัวกัน และนำหนังสือฉบับหนึ่งออกมาอ่านให้ทุกคนฟัง ทันใดนั้นเนื้อความในหนังสือมีว่า "ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตาและปรานีเสมอ แท้จริงได้มีข่าวที่น่าเศร้าสลดยิ่งมาถึงฉัน มุสลิม บุตรอะกีล, ฮานีอฺ บุตรอุรวะฮฺ และอับดุลลอฮฺ บุตรยักตีร ทุกคนล้วนถูกสังหารสิ้น และแท้จริงชีอะฮฺผู้สนับสนุน

---

(88) อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮฺ หน้า 62

เราได้ทรยศต่อเรา ดังนั้นผู้ใดในหมู่พวกเจ้าพอใจที่จะกลับก็อนุญาตให้กลับได้โดยปราศจากข้อผูกมัดใดๆ” ดังนั้นบรรดาผู้ที่ติดตามท่านมาต่างก็แยกสลายกันไป จนเหลือเพียงครอบครัวของท่านและมิตรสหายที่ใกล้ชิดท่านเท่านั้น ซึ่งยังคงยืนหยัดอยู่อย่างเชื่อมั่นและศรัทธา” (89)

3.7 อาลหุสัยนฺ ณ แผ่นดินกัรบะลาอฺ

อับดุรร็อซซาก อัลมูสาวีย์ อัลมุกริม เล่าว่า

“หุสัยนฺไปเดิน ณ แผ่นดินกัรบะลาอฺ เมื่อวันที่ 2 ของเดือนมุหัรร็อม ปี 61 ฮ.ศ.” (90)

ส่วนอับบาส อัลกุมมีย์ เล่าว่า

“มีความขัดแย้งกันในเรื่องของวันที่อัลหุสัยนฺไปถึง ณ แผ่นดินกัรบะลาอฺ และทัศนะที่ถูกต้องคือ ท่านไปถึงกัรบะลาอฺในวันที่ 2 ของเดือนมุหัรร็อม ปี 61 ฮ.ศ. หลังจากที่ท่านถึงที่นั่น ท่านก็ถามขึ้นว่า “ที่นี่มีชื่อว่าอะไร ?” มีคนตอบว่า

---

(89) มุนตะฮา อัลอามาล 1/642, นัฟสฺ อัลมะฮฺมูม หน้า 167, บิหารุลอันวาร ของ อัลมัจญ์ลิสีย์ 44/374, ละวาอิญุลอัชญาน ของมุหฺสิน อัลอะมีน หน้า 67, อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮฺ ของ อับดุลหุสัยนฺ อัลมูสาวีย์ หน้า 85, ค็อยรุลอัศหาบ ของ อัลฮาดี ศอลิหฺ หน้า 37, 107, มะอาลิม อัสสับฏีน ของมุหัมมัด มะฮฺดี อัลมาซันดรานีย์ 1/267, ละยาลี บิชาวิร ของมุหัมมัด อัลมูสาวีย์ อัชชีรอซีย์ หน้า 585, มะอาลิม อัลมัดเราะสะตัยนฺ ของมุรตะฎอ อัลอัสกะรีย์ 3/67, มะอา อัลหุสัยนฺ ฟี นะฮฺฎฺเฏาะติฮี ของอะสัด หัยดัร หน้า 163, กัรบะลาอฺ อัษเษาเราะฮฺวัลมะอฺสาต ของอัลมุหามีย์ อะหฺมัด หุสัยนฺ ยะอฺกูบ และดาอิเราะตุลมะอาริฟ อัชชีอียะฮฺ 8/264

(90) มักตัล อัลหุสัยนฺ หน้า 193

“กัรบะลาอฺ” ดังนั้นท่านจึงกล่าวว่า “โอ้องค์อภิบาลของฉัน ฉันขอความคุ้มครองต่อท่านจาก กัรบฺ (ความโศกเศร้า) และบะลาอฺ (ความเจ็บปวด)” (91)

มุหัมมัด ตะกีย์ อาลบะหฺรุลอุลูม เล่าว่า

“บรรดาผู้เชี่ยวชาญด้านสีเราะฮฺ(ประวัติศาสตร์บุคคล)และการสงครามกล่าวว่า “หลังจากที่อัลหุสัยนฺได้เดินทางไปถึงกัรบะลาอฺ ท่านก็ได้เรียกสมาชิกในครอบและมิตรสหายที่มาพร้อมกับท่านทุกคนให้ไปรวมตัวกัน แล้วท่านก็ลุกขึ้นกล่าวคำปราศรัย และกล่าวว่า “แท้จริงได้มีเหตุการณ์(ที่ไม่พึงประสงค์)เกิดขึ้นกับพวกเราดังที่พวกเจ้าได้ประสบเห็น และแท้จริงโลกนี้ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงและหลอกลวง และความดีของมันกลับหันหลังให้เรา และการเผชิญหน้ายังคงดำเนินต่อไป และจะไม่มีอะไรหลงเหลือนอกจากความปรารถนาดังเช่นความปรารถนาต่อภาชนะ(ที่บรรจุน้ำและอาหาร) และการมีชีวิตที่ตกต่ำเฉกเช่นทุ่งหญ้าที่เหี่ยวแห้ง พวกเจ้าเคยเห็นสัจธรรมที่ไม่ถูกนำมาปฏิบัติไหม และความจอมปลอมที่ไม่เคยสูญสิ้น แท้จริงความใฝ่ฝันของผู้ศรัทธาที่จะพบกับองค์อภิบาลของเขานั้นเป็นสิ่งที่แน่นอนยิ่ง ดังนั้นจึงเห็นว่าความตายเป็นสิ่งที่สุขสันต์ และการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้อธรรมนั้นเป็นสิ่งที่อึดอัดและวุ่นวาย” (92)

ดร.อะหฺมัด รอสิม อันนะฟีส ได้เล่าถึงการเรียกร้อง วิงวอน และตักเตือนของอัลหุสัยนฺต่อชาวชีอะฮฺที่ได้เรียกท่านให้ไปหาเพื่อจะให้ความช่วยเหลือแก่ท่าน แต่แล้วกลับปลีกตัวออกจากท่าน ว่า

“พวกนั้นยังคงยืนกรานที่จะสร้างความสับสนและกังวลให้แก่อบูอับดุลลอฮฺ อัลหุสัยนฺ เพื่อไม่ให้ท่านสามารถเผยแพร่หุจญะฮฺ(หลักฐาน)ของท่าน

---

(91) มุนตะฮา อัลอามาล 1/471

(92) มักตัล อัลฮุสัยนฺ ของ บะหฺรุลอุลูม หน้า 263

ดังนั้นท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาอย่างโกรธเคืองว่า “ทำพวกเจ้าถึงไม่ยอมนิ่งเงียบและฟังคำตักเตือนของฉัน? แท้จริงฉันกำลังเชิญชวนพวกเจ้าสู่แนวทางแห่งการชี้นำ ดังนั้นผู้ใดที่เชื่อฟังฉัน เขาก็จะเป็นผู้ที่ได้รับทางนำ และผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังและทรยศต่อฉัน เขาก็จะเป็นผู้อัปยศและพินาศ และพวกเจ้าทุกคนต่างทรยศต่อคำสั่งของฉัน และไม่เชื่อฟังคำพูดของฉัน แท้จริงสิ่งที่พวกเจ้าได้เปรอะเปื้อนกับสิ่งที่หะรอม และท้องของพวกเจ้าก็เต็มไปด้วยสิ่งที่หะรอม ดังนั้นอัลลอฮฺจึงทรงทำให้จิตใจของพวกเจ้าเป็นสนิมและดื้อด้าน ความวิบัติจงประสบกับพวกเจ้า ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ยอมนิ่งเงียบ? ทำไมพวกเจาถึงไม่ยอมฟัง?...” ดังนั้นทุกคนจึงเงียบ อัลหุสัยนฺจึงกล่าวขึ้นว่า “ความฉิบหายและความเจ็บปวดต้องประสบกับพวกเจ้า โอ้กลุ่มชนเอ๋ย ขณะที่พวกเจ้าร้องขอความ ช่วยเหลือจากเราด้วยความเศร้าโศกเสียใจ ดังนั้นเราจึงพร้อมที่จะให้ความ ช่วยเหลือต่อพวกเจ้า แต่แล้ว พวกเจ้ากลับควงดาบมาจ่อที่คอหอยของเรา ทั้งยังก่อไฟแห่งอาชญากรรมมาสู่เราโดยฝีมือของสัตรูของเราและศัตรูของพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจึงกลายเป็นผู้ที่รุมทำร้ายบรรดาผู้นำของพวกเจ้า และเป็นผู้ช่วยซ้ำเติมพวกเขาให้กับศัตรูของพวกเจ้า โดยปราศจากความเป็นธรรมที่แผ่กระจายออกจากพวกเจ้า และปราศจากความหวังใดๆอีก ในสายตาของพวกเขาแล้วพวกเจ้าได้กลายเป็นผู้ที่ต้องห้ามในสิ่งที่พวกเจ้าจะได้รับบนโลกนี้ และกลายเป็นเศษเดนอันไร้ค่าของชีวิตที่พวกเจ้ากำลังอยากได้...พวกเจ้าช่างกระทำในสิ่งที่เลวทรามสิ้นดี แท้ที่จริงแล้ว พวกเจ้าก็คือบรรดาปีศาจร้ายแห่งประชาชาตินี้ เป็นพวกนอกคอก(แปลกแยก)ของกลุ่มต่างๆ เป็นผู้ที่ทำลายหนังสือสัญญา เป็นลมหายใจของมารร้ายชัยฏอน เป็นกลุ่มชนที่ก่ออาชญากรรมและมีตราบาป เป็น

อาชญากรนักเขียน เป็นผู้ที่ทำให้สุนนะฮฺต้องดับมอด และฆาตกรที่สังหารลูกหลานของเหล่านบี” [93]

นี่คือสำนวนที่ ดร.ชีอะฮฺผู้นี้ได้ระบุไว้ และดั้งเดิมของคำปราศรัยนี้ได้ถูกเล่าโดย อะลี บุตรมูสา บุตรฏอวูส[94], อับดุรร็อซซาก อัลมุกริม[95], ฟาฎิล<41> อับบาส อัลหะยาวีย์[96], ฮาดี อันนัจย์ฟีย์[97], หะสัน อัศศ็อฟฟารฺ[98], มุหฺสิน อัลอะมีน[99], อับบาส อัลกุมมีย์[100] และอื่นๆอีกมากมาย[101] ดังนั้นจงไตร่ตรองและพิจารณาดูเถิด โอ้บรรดาผู้ที่ใฝ่หาและเรียกร้องสัจธรรมว่า เพราะเหตุใดอิมามอัลหุสัยนฺถึงได้พรรณนาถึงลักษณะของบรรดาชีอะฮฺผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้สนับสนุนท่านด้วยลักษณะต่างๆที่เป็นบุคลิกของพวกเขา นั่นคือ

- สิ่งที่พวกเจ้าได้เปรอะเปื้อนกับสิ่งที่หะรอม
- ท้องของพวกเจ้าก็เต็มไปด้วยสิ่งที่หะรอม
- อัลลอฮฺจึงทรงทำให้จิตใจของพวกเจ้าเป็นสนิมและด้าน
- ปีศาจร้ายแห่งประชาชาตินี้

---

(93) อะลาคุฏอ อัลหุสัยนฺ หน้า 130-131

(94) อัลลุฮุฟ หน้า 58

(95) มักตัล อัลหุสัยนฺ หน้า 234

(96) มักตัล อัลหุสัยนฺ หน้า 16

(97) เยามฺ อัลฏ็อฟ หน้า 28

(98) อัลหุสัยนฺ วะมัสอูลิยัฮ อัษเษาเราะฮฺ หน้า 61

(99) ละวาอิจญ์ อัลอัชญาน หน้า 91และต่อจากนั้น

(100) มุนตะฮา อัลอามาล 1/487

(101) มะอาลิม อัลมัดเราะสะตัยนฺ 3/100, กัรบะลาอฺ อัษเษาเราะฮฺ วัลมะอฺสาต ของอัลมุหามี อะหฺมัด หุสัยนฺ ยะอฺกูบ หน้า 283-284

- เป็นพวกนอกคอก(แปลกแยก)ของกลุ่มต่างๆ
- เป็นผู้ที่ทำลายหนังสือสัญญา
- เป็นลมหายใจของชัยฏอนมารร้าย
- เป็นกลุ่มชนที่ก่ออาชญากรรมและมีตราบาป
- เป็นอาชญากรนักเขียน
- เป็นผู้ที่ทำให้สุนนะฮฺต้องดับมอด
- และเป็นฆาตกรที่สังหารลูกหลานของเหล่านบี

3.8 ใครคือฆาตกรตัวจริง

ก่อนที่อัลหุสัยนฺจะเดินทางออกจากมักกะฮฺมุ่งสู่กูฟะฮฺนั้น มุหัมมัด อิบนุอัลหะนะฟียะฮฺ น้องชายต่างมารดาของท่านได้ตักเตือนท่านว่า “โอ้พี่ชายของฉัน แท้จริงท่านก็ทราบดีถึงการทรยศของชาวกูฟะฮฺต่อบิดาท่านและพี่ชายของท่าน และฉันกลัวเหลือเกินว่าท่านจะตกที่นั่งเหมือนกับท่านเหล่านั้น” (102)

“นักกวีชื่อฟะรัซฺดักได้กล่าวแก่อัลหุสัยนฺหลังจากที่ท่านได้สอบถามถึงสภาพของชาวชีอะฮฺที่เมืองกูฟะฮฺที่ท่านกำลังจะเดินทางไปหาว่า

“จิตใจของพวกเขาอยู่กับท่าน แต่คมดาบของพวกเขาจดจ่ออยู่ที่คอหอยของท่าน และกิจการนั้นจะลงมาจากฟากฟ้า และอัลลอฮฺจทรงบันดาลให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารนา”

ดังนั้นอัลหะสัยนฺจึงกล่าวว่า “ท่านพูดถูก กิจการต่างๆเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺ และทุกๆวันจะอยู่ในความดูแลของพระองค์ หากแม้นว่าพระองค์

---

(102) อัลลุฮูฟ ของอิบนุฏฎาวูส หน้า 39, อาชูรออฺ ของ อัลอิหฺสาอีย์ หน้า 115, อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮฺ ของ อับดุลหุสัยนฺ หน้า 75, มาตะฮา อัลอามาล 1/454, อะลาคุฏฏอ อัลหุสัยนฺ หน้า 96

ทรงลิขิตเราในสิ่งที่เราชอบและเราพอใจเราก็ขอขอบคุณพระองค์ในความโปรดปรานของพระองค์ และพระองค์คือผู้ที่พึ่งพิงในการแสดงความขอบคุณ และหากแม้นว่าพระองค์ทรงลิขิตในสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนา ดังนั้นจึงไม่ห่างไกลนักสำหรับผู้ที่มีเจตนาบริสุทธิ์และมีวิถีการดำเนินชีวิตที่ยำเกรง” (103)

อิมามอัลหุสัยนฺเมื่อครั้งที่ท่านได้กล่าวคำปราศรัยแก่พวกเขา ท่านก็ได้เท้าความถึงสภาพการณ์ชาวชีอะฮฺรุ่นก่อนและการกระทำของพวกเขาต่อบิดาและพี่ชายของท่านด้วยคำปราศรัยที่ว่า

“...และหากว่าพวกเจ้าไม่กระทำ และทำลายคำมั่นสัญญาที่พวกเจ้าได้เคยให้ไว้ และพวกเจ้ายกเลิก(นำ)คำสัตย์สาบานที่มีต่อฉันออกจากบ่าของพวกเจ้า ดังนั้นการกระทำดังกล่าวก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าแปลกสำหรับพวกเจ้า เพราะแท้จริงพวกเจ้าได้เคยกระทำมาแล้วต่อบิดาของเรา ต่อพี่ชายของเรา และต่อมุสลิมผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของเรา และผู้ที่ถูกหลอกคือผู้ที่หลงเชื่อในคำพูดของพวกเจ้า...” (104)

และอิมามอัลหุสัยนฺก็เคยคิดสงสัยมาแล้วในจดหมายที่พวกเขาส่งมายังท่าน และท่านได้กล่าวไว้ว่า

“แท้จริงพวกเขาทำให้ฉันหวาดกลัว และนี่คือจดหมายของชาวกูฟะฮฺและพวกเขาคือผู้ที่ฆ่าฉัน” (105)

และท่านยังได้กล่าวในโอกาสอื่นอีกว่า

---

(103) อัลมะญาลิส อัลฟาคิเราะฮฺ หน้า 79, อะลาคุฏอ อัลหุสัยนฺ หน้า 100, ละวาอิจญ์ อัลอัชญาน หน้า 60, มะอาลิม อัลมัดเราะสะตัยนฺ 3/62

(104) มะอาลิม อัลมัดเราะสะตัยนฺ 3/71-72, มะอาลี อัสสับฏัอยนฺ 1/275, บะหฺรุลอุลูม หน้า 194, นัฟสุ อัลมะฮฺมูม หน้า 172, ค็อยรุลอัศหาบ หน้า 39, ตุซลัม อัซซะฮฺรออฺ หน้า 170

(105) มักตัล อัลหุสัยนฺ ของ อัลมุกริม หน้า175

“โอ้องค์อภิบาลของฉัน ได้โปรดให้คำชี้ขาด(ให้ความเป็นธรรม)ระหว่างเราและพวกนี้ด้วย พวกเขาได้เรียกร้องให้เราช่วยเหลือพวกเขา แต่พวกเขากลับสังหารพวกเรา” [106]

หุสัยนฺ อัลกูรอนีย์ กล่าวว่า

ชาวกูฟะฮฺไม่เพียงแต่แยกตัวออกจาอิมามอัลหุสัยนฺเท่านั้น แต่พวกเขายังแปรพักตร์ไปเป็นแนวร่วมของศัตรู อันเป็นผลพวงจากความสับสนไม่ชัดเจนของจุดยืนของพวกเขา โดยที่พวกเขารีบออกเดินทางไปยังกัรบะลาอฺ และต่อสู้กับอิมามอัลหุสัยนฺ ซึ่งต่างคนก็พยายามที่จะจารึกจุดยืนที่ทำให้มารร้ายชัยฏอนพึงพอใจ และจุดยืนที่ทำให้อัลลอฮฺทรงโกรธเคือง ตัวอย่างเช่น เราพบว่า อัมรู บุตรอัลหัจญาจญ์ที่เมื่อวานเป็นผู้ที่โดดเด่นที่เมืองกูฟะฮฺเสมือนกับว่าเขาเป็นปกป้องครอบครัวของท่านรสูล(อะฮฺลุลบัยตฺ) และเป็นผู้ที่นำทัพเพื่อปกป้องฮานีอฺ บุตรอุรวะฮฺแกนนำของพวกเขา แต่วันนี้เขากลับกลืนจุดยืนเหล่านั้นสิ้นเพื่อจะกล่าวหาอิมามอัลหุสัยนฺว่าเป็นคนที่นอกรีตและออกจากศาสนา ซึ่งเขาได้กล่าวตะโกนแก่บรรดามิตรสหายและลูกสมนุของเขาว่า “จงสังหารผู้ที่ออกนอกศาสนาและแยกตัวออกจากญะมาอะฮฺเสีย...” [107]

หุสัยนฺ อัลกูรอนีย์ ยังกล่าวอีกว่า

“และเราได้พบกับอีกจุดยืนหนึ่งที่บ่งบอกถึงความสับปลับและกลับกลอก(มุนาฟิก)ของชาวกูฟะฮฺ นั่นคือ อับดุลลอฮฺ บุตรเหาซะฮฺ อัตตะมีมีย์ได้ไปยืนอยู่ต่อหน้าอิมามอัลหุสัยนฺแล้วตะโกนออกมาว่า “มีหุสัยนฺอยู่ในกลุ่มของพวกเจ้าไหม?”

---

(106) มุนตะฮา อัลอามาล 1/535

(107) ฟีริหาบ กัรบะลาอฺ หน้า 60-61

นี่ก็เป็นชาวกูฟะฮฺอีกคนหนึ่ง ซึ่งเมื่อวันวานเคยเป็นชีอะฮฺผู้สนับสนุนของอะลี และเป็นไปได้ว่าเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้เขียนจดหมายไปถึงอิมามอัลหุสัยนฺ หรือเป็นคนของชะบัษและอื่นๆที่ได้เขียนจดหมายไปหาท่าน...แต่แล้วเขากลับตะโกนว่า “โอ้ หุสัยนฺ เจ้าจงยินดีและมีความสุขกับไฟนรกเถิด...” (108)

มุรตะฎอ มุฏฮิรีย์ แสร้งเป็นถามอย่างไม่เข้าใจว่า

“เป็นไปได้อย่างไรที่ชาวเมืองกูฟะฮฺจะออกไปสังหารอัลหุสัยนฺ ด้วยมือของพวกเขาเอง ในเมื่อพวกเขาต่างก็รักหุสัยนฺและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน?”

แล้วเขาก็ตอบชี้แจงให้ความกระจ่างว่า

“คำตอบก็คือ ความหวาดกลัวที่เข้าไปสิงและครอบงำอยู่ในจิตใจของชาวกูฟะฮฺนั่นเอง ซึ่งโดยรวมแล้ว นับตั้งแต่สมัยของซิยาด และมุอาวิยะฮฺเสียอีก และยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่ออุบัยดิลลาฮฺได้มาถึง โดยทันทีที่มาถึงเขาก็จัดการสังหารมัยษัม อัตตัมมารฺ เราะชีด, มุสลิม และฮานีอฺ...ผนวกกับความตะกละ โลภมาก และอยากได้ทรัพย์สินเงินทอง และหน้าตาในสังคม ดังเช่นในกรณีของอุมัร บุตรสะอัดเอง...ส่วนบรรดาผู้นำของเผ่าต่างๆก็ได้ถูกอิบนุซิยาดคุกคามและข่มขู่ พร้อมกับหว่านล้อมด้วยทรัพย์สินเงินทอง ตั้งแต่วันแรกที่เขาเดินทางเข้าเมืองกูฟะฮฺ โดยเขาได้ร้องเรียกพวกเขาทั้งหมดให้ออกมาและกล่าวข่มขู่พวกเขาว่า “ใครในหมู่พวกเจ้าที่เป็นแนวร่วมของผู้ต่อต้านข้าจะตัดเงินสนับสนุนที่เคยได้รับทันที” ดังนั้น อามิร บุตรมุญัมมะฮฺ อัลอะบีดีย์ หรือ มุญัมมะอฺ บุตรอามีร จึงกล่าวว่า “ส่วนบรรดาหัวหน้าและแกนนำของพวกเขา การรับสินบนกลายเป็นเรื่องใหญ่สำหรับพวกเขาและความต้องการล้นจิตใจของพวกเขา” (109)

---

(108) ฟีริหาบ กัรบะลาอฺ หน้า 61

(109) อัลมัลหะมะฮฺ อัลหุสัยนิยะฮฺ 3/47-48

กาซิม อัลอิหฺสาอีย์ อันนัจญ์ฟีย์ เล่าว่า

“แท้จริงกองทัพที่ออกไปเพื่อสู้รบกับอิมามอัลหุสัยนฺมีจำนวน 300,000 นาย ทุกคนล้วนเป็นชาวเมืองกูฟะฮฺ ไม่มีในหมู่พวกเขาที่เป็นชาวเมืองชาม หรือหิญาซ หรืออินเดีย หรือปากีสถาน หรือซูดาน หรืออียิปต์ หรืออัฟริกา เลยแม้แต่คนเดียว แต่ทุกคนล้วนเป็นชาวกูฟะฮฺ ซึ่งได้รวมตัวกันจากชนเผ่าต่างๆ” [110]

หุสัยนฺ บุตรอะหฺมัด อัลบะรอกีย์ อันนัจญ์ฟีย์ นักประวัติศาสตร์คนสำคัญของชีอะฮฺคนหนึ่ง เล่าว่า

“อัลก็อซวีนีย์ กล่าวว่า “และสาเหตุหนึ่งที่ชาวกูฟะฮฺต้องถูกประณามนั่นคือ พวกเขาได้แทงอัลหะสัน บุตรอะลี และสังหารอัลหุสัยนฺ หลังจากที่พวกเขาได้เรียกร้องให้ท่านไปหา” [111]

อายะตุลลอฮฺ อัลอุซมา มุหฺสิน อัลอะมีน กล่าวว่า

“หลังจากนั้น ชาวอิรักจำนวน 20,000 นาย ก็ได้ให้คำสัตย์สาบานต่ออัลหุสัยนฺ โดยที่พวกเขาได้หลอกลวงและทรยศท่าน และปลีกตัวออกจากท่าน ในขณะที่การให้สัตย์สาบานของพวกเขายังคงอยู่บนบ่าของพวกเขา แต่แล้วพวกเขาก็สังหารท่าน” [112]

เญาวาด มุหัดดิษีย์ กล่าวว่า

“สาเหตุต่างๆเหล่านี้ทำให้อิมามอะลีต้องประสบกับสองความเจ็บปวดจากพวกเขา อิมามอัลหะสันก็ต้องเผชิญกับการหลอกลวงของพวกเขา และมุสลิม บุตรอะกีลก็ถูกสังหารอย่างไม่เป็นธรรมต่อหน้าพวกเขา ส่วนอัลหุสัยนฺก็

([110]) อะอฺยาน อัชชีอะฮฺ 1/26

([111]) ตารีฆ อัลกูฟะฮฺ หน้า 113

([112]) ฟีริหาบ กัรบะลาอฺ หน้า 61

ถูกสังหารในสภาพที่กระหายน้ำ ณ แผ่นดินกัรบะลาอฺ ซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองกูฟะฮฺ ด้วยเงื้อมมือของทหารกูฟะฮฺเอง” [113]

อบูมันศูร อัฏฏ็อรุสีย์, อิบนุ ฏอวูส, อัลอะมีน และอื่นๆ ได้เล่าว่า อะลี บุตรอัลหุสัยนฺ บุตรอะลี บุตรอะบีฏอลิบ ซึ่งเป็นที่รู้จักในนามของ “ซัยนุลอาบิดีน” ได้กล่าวตำหนิชาวชีอะฮฺที่ได้ทรยศหักหลังบิดาของท่านและสังหารท่านว่า

“โอ้ ประชาชาติเอ๋ย ฉันขอด่าว่าพวกเจ้า ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกจ้าได้เขียนจดหมายไปถึงบิดาของฉัน แต่แล้วพวกเจ้ากลับหลอกลวงท่าน พวกเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาและคำสัตย์สาบานตนแก่บิดาฉัน แต่แล้วพวกเจ้ากลับก็สังหารท่านและทรยศต่อท่าน ดังนั้นความพอนาศฉิบหายต้องประสบความพวกเจ้าเพราะสิ่งที่พวกเจ้าได้กระทำไว้ และความน่ารังเกียจของความคิดของพวกเจ้า พวกเจ้าจะมองหน้าท่านรสูล ศ็อล (ในวันปรโลก)ได้อย่างไร เมื่อท่านกล่าวพวกเจ้าว่า “**พวกเจ้าได้สังหารวงศ์วานของฉัน และทำลายเกียรติของฉัน ดังนั้นพวกเจ้าจึงไม่ใช่ประชาชาติของฉัน**”

ดังนั้นเสียงร้องไห้ของบรรดาสตรีก็ดังขึ้นทั่วทุกสารทิศ พวกเขาจึงกล่าวแก่กันว่า “พวกเจ้าฉิบหายแล้วโดยที่พวกเจ้าไม่ทันรู้ตัว” ดังนั้นท่านจึงกล่าวว่า “อัลลอฮฺยังทรงปรานีผู้ที่ยอมรับคำตักเตือนของฉัน และรักษาคำสั่งเสียของฉันไว้ในหนทางของอัลลอฮฺ รสูล และวงศ์วานของท่าน เพราะท่านรสูลคือแบบอย่างที่ดีของเรา” ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “พวกเราทุกคนพร้อมที่จะเชื่อฟัง ปฏิบัติตาม และปกป้องรักษาภารกิจสำคัญของท่าน โดยไม่ยอมผละหนีและหลีกเลี่ยงไปจากท่านอีก ดังนั้นท่านสั่งมาเถิด เพราะแท้จริงเราพร้อมที่จะร่วมทำสงครามกับสงครามของท่าน และร่วมอยู่อย่างสันติกับ

([113]) เมาสูอะฮฺ อาชูรออฺ หน้า 59

ความสันติของท่าน โดยแน่แท้เราจะตอบโต้ยะซีด และเราจะต้องรอดพ้นจากบรรดาผู้ที่อธรรมต่อท่านและต่อพวกเรา” ดังนั้นท่านจึงกล่าวว่า “ออกไปให้ไกลๆเลย ออกไปให้ไกลๆเลย โอ้บรรดาผู้ที่ชอบหลอกลวงและมากด้วยเล่ห์ ระหว่างพวกเจ้ากับอารมณ์ตัณหาของพวกเจ้าได้แปรสภาพไปแล้ว พวกเจ้าประสงค์จะมาหาฉันเสมือนกับที่พวกเจ้าได้เคยไปหาบรรดาบิดาของฉันก่อนหน้านี้ใช่ไหม? ไม่อย่างแน่นอน และฉันขอสาบานด้วยพระนามของพระผู้อภิบาลของสตรีผู้ที่ชอบเต้นไปมา แท้จริงบาดแผล (ของเรา) ยังไม่หายสนิทเมื่อวานบิดาของเราถูกสังหารครอบครัวของท่าน ฉันยังไม่สามารถลืมการสูญเสียท่านรสูลุลลอฮฺศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมและครอบครัวของท่าน และการสูญเสียบิดาของฉันและญาติๆของบิดาฉันได้ และฉันพบว่ามันยังอยู่ในระหว่างเพดานของฉัน และความขื่นขมของมันอยู่ระหว่างคอหอยกับหลอดลมของฉัน ความโศกเศร้าของมันกำลังวนเวียนอยู่ตามแผ่นอกของฉัน...” (114)

เมื่อครั้งที่อิหม่ามซัยนุลอาบิดีนเดินทางผ่าน ชาวกูฟะฮฺและได้เห็นพวกเขากำลังเศร้าโสกเสียใจและร้องไห้คร่ำครวญ ท่านก็ด่าว่าพวกเขาด้วยคำว่า “พวกเจ้าเศร้าโศกเสียใจ และร้องให้คร่ำครวญเพื่อเราหรือ? แล้วใครหละที่เป็นผู้สังหารพวกเรา!” (115)

---

(114) อัตเฏาะบะรีย์ได้กล่าวคุฏบะฮฺนี้ในอัลอิหฺติญาจญ์ 2/32, อิบนุฏอวูสในอัลมัลฮูฟ หน้า 92, 360, อัลอะมีนในละวาอิจญ์อัลอัชฌาน หน้า 158, อับบาสอัลกุมมีย์ในมุนตะฮาอัลอามาล 1/572, หุเสนกูรานีย์ในฟีริหาบกัรบะลาอฺ หน้า 183, อับดุลร็อซซากอัลมุกริมในมักตัลอัลหุเสน หน้า 317, มุรตะฎออัยยาดในมักตัลอัลหุเสน หน้า 87, ริฎออัลก็อซวีนีย์ในตุซลัมอัซซะฮฺรออฺ หน้า 262

(115) อัลมัลฮูฟ หน้า 86, นัฟสุอัลมะฮฺมูม หน้า 357, มักตัลอัลหุเสนของมุรตะฎอ หน้า 83, ตุซลัมอัซซะฮฺรออฺ หน้า 257

ในอีกรายงานหนึ่งระบุว่า เมื่อครั้งที่ท่านเดินทางผ่านเมืองกูฟะฮฺ ขณะนั้นชาวกูฟะฮฺกำลังร้องไห้คร่ำครวญ ซึ่งตอนนั้นท่านอ่อนแอมากเพราะความป่วย ดังนั้นท่านจึงกล่าวด้วยเสียงที่บางเบาว่า “พวกเจ้ากำลังคร่ำครวญและร้องไห้เพื่อพวกเราหรือ แล้วผู้ใดเล่าที่สังหารพวกเรา?” (116)

ในอีกรายงานหนึ่งระบุว่า ท่านกล่าวด้วยเสียงที่ค่อยเพราะความป่วยว่า “แท้จริงพวกเขาเหล่านั้นกำลังร้องไห้ต่อพวกเรา ดังนั้นผู้ใดอีกเล่าที่สังหารพวกอื่นจากพวกเขา?” (117)

อมมุกัลษูม บินตุ อาลี กล่าวว่า “โอ้ ชาวกูฟะฮฺเอ๋ย พวกเจ้าช่างน่าอับอายยิ่ง ทำไมพวกเจ้าถึงทอดทิ้งหุเสนและสังหารเขา พวกเจ้าได้ปล้นสดมภ์ทรัพย์สินของเขาและเป็นทายาทครอบครองทรัพย์สินของเขา พวกเจ้าได้จับบรรดาสตรีของเขามาเป็นเชลยและทำให้พวกนางตกอยู่ในความทุกข์ยาก ดังนั้นความฉิบหายและป่นปี้จงประสบต่อพวกเจ้า” (118)

وصلى الله على نبينا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين

---

(116) มุนตะฮา อัลอามาล เล่ม 1 หน้า 570

(117) อัลอิหฺติญาจญ์ เล่ม 2 หน้า 29

(118) อัลมัลฮูฟ หน้า 91, นัฟสุอัลมะฮฺมูม หน้า 363, มักตัลอัลหุเสนของอัลมุกริม หน้า 316, ละวาอิจญ์อัลอัชญาน หน้า 157, มักตัลอัลหุเสนของมุรตะฎอ หน้า 86, ตุซลัมอัซซะฮฺรออฺ หน้า 261